

GAZETA LWOWSKA

Wychodzi codziennie o godzinie 2-giej po południu z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych.

Numer polski kosztuje w ulojcu i na prowincji **8 Mk.**

Biura Redakcji i Administracji ul. Podwale 8. — Ekspedycja miejscowa i zamiejscowa ul. Czarnieckiego 12. Pojedyncze numery do nabycia w Ekspedycji ul. Czarnieckiego 12, w biurze dzienników S. Sokołowski i Ska Jagiellońska 7 w biurach dzienników i trafikach. — Listy należy frankować.

Reklamacje otwarte wolne od opłaty. — Konto P. K. O. Nr. 141699.

Telefon Redakcji Nr. 192. — Telefon Administracji 70.

PRENUMERATA:

we Lwowie bez dostawy	130— Mk.
we Lwowie z dostawą	150— Mk.
z przesyłką pocztową w Polsce	160— Mk.
z przesyłką pocztową w innych państwach	200— Mk.

Wszystkie ogłoszenia przyjmuje Administracja „Gazety Lwowskiej”, Lwów, ul. Podwale 8, w godzinach od 8—3 i 5—7 i biuro S. Sokołowski i Ska, ul. Jagiellońska 7.

„Przewodnik naukowy i literacki” kwartalnik. Prenumerata za sześć miesięcy 40 Mk., rocznie 160 Mk.

Listy i przesyłki rękopisów należy przysyłać do Redakcji „Przewodnik” pod adresem: Lwów, ul. Wałowa 1. 31, I. piętro (nad mezaninem).

CZĘŚĆ URZĘDOWA

Ustawa

z dnia 8 lipca 1921 r., w przedmiocie udzielenia Rządowi pełnomocnictw do wydawania rozporządzeń w sprawie regulowania obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi, oraz obrotu obcymi walutami.

Art. 1. Udziela się Ministrowi Skarbu na przeciąg jednego roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy pełnomocnictw do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy, mających na celu regulację obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi oraz obrotu obcymi walutami.

Art. 2. R. sporządzenia Ministra Skarbu, wymienione w art. 1, dotyczyć mogą w szczególności warunków zabywania i gromadzenia walut zagranicznych i dewiz, dysponowania, lombardowania i innych obrotów niemi, oraz dekonowania transakcji w tych walutach, obrotów markami polskimi w stosunku do krajów zagranicznych wywozu za granicę walut zagranicznych i dewiz warek polskich oraz wszelkich wogóle papierów wartościowych, wszelkie organizacji kontroli i nadzoru nad całością obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi.

Art. 3. Upewnia się również Ministra Skarbu do wydawania rozporządzeń w przedmiocie wyznaczania premii dla osób, które przyczyniły się do wykrycia przekroczeń rozporządzeń; wydanych i obowiązujących na mocy niniejszej ustawy, i ujęcia sprawców.

Art. 4. Osoby, wykraczające przeciw postanowieniom, zawartym w rozporządzeniach Ministra Skarbu, wydanych na podstawie niniejszej ustawy, ulegają karze:

- a) na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i pruskiej — więzienia do 3 lat i grzywny do 1 miliona marek, jeśli zaś przestępstwo nie wypływa z chęci zysku — tylko grzywny;
- b) na obszarze b. dzielnicy austriackiej i węgierskiej — aresztu lub aresztu ścisłego do 3 lat i grzywny do 1 miliona marek, jeśli zaś przestępstwo nie wypływa z chęci zysku — tylko grzywny.

O ile przekroczenie polega na nieuprawnionym wywozie walut zagranicznych i dewiz, marek polskich oraz wszelkich wogóle papierów wartościowych za granicę (przemytlnictwie walut i walorów), wówczas grzywna może być zwiększona do wysokości potrójnej wartości wywożonych przedmiotów.

Prócz kar powyższych może być poniesio wyrokiem sądowym orzeczona konfiskata sun pieniężnych, pozostających w związku z przestępstwem. Przy przemytlnictwie walut i walorów konfiskata wywożonych wartości musi być orzeczona. Tylko w wyjątkowych wypadkach, przy zaisciu nadzwyczajnych okoliczności łagodzących i gdy stwierdzone zostanie, że wywożone wartości nie miały być użyte do operacji handlowych i innych zarobkowych, może sąd odstąpić od orzeczenia konfiskaty nieprawnie przewożonych przez granicę wartości.

Karom wymienionym w niniejszym artykule ulegną również osoby, winne usiłowania tych wykroczeń lub udziału w nich.

Art. 5. Osoby, skazane na karę w myśl art. 4, można wyrokiem właściwego sądu pozbawić na przeciąg czasu do lat trzech prawa prowadzenia handlu, lub zarządzania przedsiębiorstwem, albo też zajmowania się pośrednictwem handlowym.

Art. 6. Do orzekania kar w zakresie przewidzianym w art. 4 i 5 niniejszej ustawy, powołuje się:

- a) na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i pruskiej — sądy okręgowe;
- b) na obszarze b. dzielnicy austriackiej i węgierskiej — sądy skarbowe.

Przy przestępstwach mniejszej wagi może być sprawa na wniosek prokuratora przekazana przez sąd okręgowy sądowi powiatowemu, ewentualnie sądowi pokoju; w tym wypadku można orzec obow konfiskaty (ust. 2 art. 4. karę pozbawienia wolności do 6 miesięcy i karę do 200.000 Mp., lub jedną z tych kar.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Do przestępstw, popełnionych — przed wejściem w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy karne, przewidziane w ustawie z 9 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 56, poz. 347).

Art. 8. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Ministrowi Skarbu w porozu-

mieniu z Ministrem Sprawiedliwości, a na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej.

Marszałek:

(—) *Trampczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) *Witos.*

Minister Skarbu:

w z. (—) *Weinfeld.*

Minister Sprawiedliwości:

(—) *Sobolewski.*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

w z. (—) *Z. Seyda.*

(Dz. Ustaw R. P. Nr. 62, z r. 1921, poz. 383).

Rozporządzenie

Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1921 roku o dodatkach za kierownictwo dla urzędników państwowych.

Na zasadzie art. 11 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429) oraz w uzupełnieniu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 października 1920 r. o dodatkach reprezentacyjnych i dodatkach za kierownictwo dla urzędników państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 638) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych warunków ekonomicznych zmieniać się będzie wysokość dodatku na koszty reprezentacyjne oraz dodatku funkcyjnego za kierownictwo, ustaloną w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 4 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 97, poz. 638) w stosunku, w jakim pozostaje każdorazowy mnożnik dodatku drożyznianego dla miejscowości klasy pierwszej do mnożnika 150 (stu pięćdziesięciu).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1921 r.

Prezydent Ministrów:

(—) *Witos.*

Minister Skarbu:

(—) *Stępczowski.*

(Dz. Ust. R. P. z 1921 r., Nr. 63, poz. 389).

Rozporządzenie

Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 lipca 1921 roku w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie będzińskim w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu.

Na mocy artykułu 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. Praw Nr. 14, poz. 170) zarządzam w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu co następuje:

§ 1.

Znosi się sąd pokoju w Koziegłowach, w Łazach, II Okr. w Dąbrowie oraz III Okr. w Dąbrowie.

§ 2.

Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Żarkach miasto Koziegłowy oraz gminy Koziegłowy, Koziegłówki, Poraj i Rudnik Wielki; wyłącza zaś gminę Włodowice.

§ 3.

Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Siewierzu gminy Ożarówce i Pińczycze.

§ 4.

Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Zawierciu gminy Włodowice, Kromolów i Rokitno Szlacheckie.

§ 5.

Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu pokoju I Okr. w Dąbrowie część miasta, należąca obecnie do właściwości terytorjalnej sądu pokoju II Okręgu w Dąbrowie, oraz gminy Łosień i Gołonóg; nadaje się sądowi temu nazwę „Sąd pokoju w Dąbrowie“.

§ 6.

Tworzy się „Sąd Pokoju II Okręgu w Sosnowcu“, obejmujący część miasta Sosnowca, położoną po prawej stronie rzeki Czarnej Przemysłowej i terytorjum kolei Dyrekcyj Warszawskiej i Radomskiej.

§ 7.

Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Sosnowcu gminy Niwki

Dr. Tadeusz Zieliński.

Chrześcijaństwo starożytne a filozofia rzymska.

To samo ziarno nauki Chrystusowej sieli apostołowie Ewangelji po całym obszarze cesarstwa rzymskiego; ale niejednakością była rola, jaka z biegiem stuleci weszła z tego siewu w jego zachodniej i w jego wschodniej połaci. I tu i tam, oczywiście, powstało bardzo wiele odmian; obraz jaki przedstawiały rozmaite kierunki chrześcijaństwa w pierwszych wiekach jego istnienia był tak dalece różnorodny, że z razu bywa bardzo trudno w nim się zorientować; mimo to wszakże, skoro pomnąc ścieżki i ścieżki drugorzędne udać się natomiast, jeśli tak wolno się wyrazić, głównym gościńcem w rozwoju myśli chrześcijańskiej w obu połowach cesarstwa rzymskiego, to można być dalece powiedzied: chrześcijaństwo, o ile uległo wpływowi filozofii, musi na wschodzie charakter neoplatonizacyjny, na zachodzie — stoicki. Na wschodzie umysły teologów zaprzętało zagadnienie samego Bóstwa i jego objawień wobec świata; na zachodzie — zagadnienie stosunku doświadczenia do człowieka; zagadnienie tego jakimi

drogami człowiek osiągnąć może zbawienie i szczęśliwość wieczną.

Rozumie się samo przez się, że to różolite zabarwienie chrześcijaństwa tu i tam silnie zajmowało naukę, przytem naukę nie tylko teologiczną, ale i kulturalno-historyczną. Starano się dociec przyczyn, które na to zabarwienie wpłynęły; upatrywano je w duchu praktycznym, prawniczym Rzymu starożytnego, tak odbiegającego od bezinteresownej spekulacji marsycelskiej Hellady. Jest w tem, zapewne, sporo prawdy; niemniej wszakże przyczyna, działająca bezpośrednio był różny charakter filozofii, pod której wpływem znajdowało się chrześcijaństwo tu i tam. W rzeczy samej duch rzymskiej oraz greckiej narodowości, nieco odbił się na chrześcijaństwie, wywarł piętno swe na filozofii; myślenie chrześcijańskie było w tym względzie jedynie dalszym ciągiem myślenia filozoficznego, które tamże nie było jednakowe w obu połaciach świata starożytnego... Na pierwszy rzut oka, może się to wydać dziwne; żyliśmy się tak dalece z wyobraźnią o zupełnej niesamodzielnosci filozofii rzymskiej, o jej zależności całkowitej od filozofii greckiej, że sam podział filozofii na rzymską i grecką, przypuszczający, jakgdyby samoistność pierwszej, wydaje nam się rzeczą nie do przyjęcia. Przytem, jednakowoż, zapominamy o jednym: to filozofia, która wywiera wpływ na umysły ludzkie, popychając je w tym lub owym kierunku, bywa stale wynikiem

nie tylko twórczości ale i doboru; jeśli w dziedzinie twórczości filozoficznej zajmują Rzymianie stanowisko dość skromne, to, jako czynnik doboru, byli oni instancją nadzwyczaj doniosłą i wpływową. Dotyczy to w szczególności jednego z nich, którego nazwać możemy poprostu, geniuszem doboru w zakresie Rzymu i filozofii — Cyceirona. Uczenni zdawien-dawna bawia się detro-izowaniem Cyceirona, jako filozofa, odszukując greckich źródeł jego prac filozoficznych, których on, nota bene, bynajmniej za prace oryginalne nie podawał; jako źródła takie wskazują Antjocha, Filona, Posidonjusza, Panejusza, Klitomecha i wielu innych. A jednak faktem być nie przestaje to, że z grona nadmienionych filozofów nie ostał się na wschodzie żaden do owego czasu, kiedy tam rodziła się filozofia chrześcijańska, gdy tymczasem ma zachodzić Cyceirona nie tylko przetrwał, ale wywierał ogromny wpływ na umysły.

Sprawa polega na tem, że filozofia Cyceirona, będąc we wszystkich lub prawie we wszystkich swoich częściach zapożyczoną z nieprzebranej skarbnicy myśli greckiej, była jednocześnie ze stanowiska doboru, wartością niezmiernie indywidualną wirtuozów Cyceirona, żywi i umarli, należeli do kierunków najprzewrotniejszych; sam on, ze swej strony, wniósł w pracę filozofowania zdrowy swój sąd rzymski oraz zaczerpnięte ze stygności bezpośredniej z życiem pociu-

cia tego, co potrzebne, a co niepotrzebne. W rezultacie wypadło coś dośyć pstrego ze stanowiska systematyki filozoficznej, mieszanina zasad stoickich, epikurejskich, perypatetycznych, staro- i nowo-akademickich; niezawsze nawet sprawa obywała się na sprzeczności; ale sprzeczności takich, nie będąc komensacją dla filozofa-teoretyka, nie pozabawiały nigdy filozofii praktycznej, obliczonej na życie, jej twórczego działania. Wogóle zaś systemat Cyceirona, najwplywowszy ze wszystkich, z jakimi spotkało się na gruncie rzymskim wczesne chrześcijaństwo, przedstawia dla oka obserwatora trzy strony: jest on negatywny w stosunku do rzeczy nadzmysłowych, do eudów; jest pozytywny w dziedzinie moralności; jest on wreszcie sceptyczny w tej dziedzinie, którą społeczną filozofia empiryczna wyznacza „niepoznawalnemu“. A ponieważ w oczach człowieka, domagającego się przedewszystkiem wiedzy pozytywnej, zaprzeczenie wiedzy o przedmiocie równoznaczne jest prawie z zaprzeczeniem samego przedmiotu, przeto postąpimy zupełnie słusznie, rozłamując całą filozofię Cyceirona na dwie duże części, przeczącą i twierdzącą.

(Ciąg dalszy nastąpi)

i Zagórze, wyłączając zaś część miasta, położoną po prawej stronie rzeki Czarnej Przemyskiej i terytorjum Kolei Dyrekcyj Warszawskiej i Badońskiej; nadaje się sądowi temu nazwę „Sąd Pokoju I okręgu w Sosnowcu“.

§ 8.

Przenosi się siedzibę sądu pokoju w Czeladzi do Sosnowca; nadaje się sądowi temu nazwę „sąd pokoju III okręgu w Sosnowcu“.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 października 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:
(—) Sobolewski.

Rozporządzenie

Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 lipca 1921 r., w przedmiocie ogłoszeń urzędowych, wymaganych przez dekrety: o patentach na wynalazki, o ochronie wzorów rysunkowych i modeli oraz o ochronie znaków towarowych.

Na mocy dekretu z dnia 13 grudnia 1918 r. (Dz. Pr. P. P. z 1918 r., Nr. 21, poz. 66) o Urzędzie Patentowym, zatwierdzonego ustawą z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. Ust. Rz. P. z 1919 r., Nr. 67, poz. 410) zarządzam, co następuje:

§ 1. § 21. rozporządzenia wykonawczego Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 marca 1919 r. do dekretu z dnia 13 grudnia 1918 r. o Urzędzie Patentowym („Monitor Polski“ z 1919 r., Nr. 72) otrzymuje następujące brzmienie:

„Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej wydawać będzie własną gazetę urzędową, w której drukowane będą wszelkie ogłoszenia urzędowe, wymagane przez dekrety: o patentach na wynalazki, o ochronie wzorów rysunkowych i modeli oraz o ochronie znaków towarowych (Dz. Pr. P. P. z 1919, Nr. 13, poz. 127, 138 i 139).

Do czasu rozpoczęcia wydawania wspomnianej gazety ogłoszenia te winny być pomieszczane w „Monitorze Polskim“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. (—) Henryk Strasburger.

Oświadczenie Izby skarbowej.

Nieporozumienie na tle podatków. — Rzekome legalizowanie łapówek.

Otrzymujemy następujące pismo:

W ostatnich dniach pojawiły się w prasie codziennej notatki z zarzutami, że Izba skarbowa w swym okólniku z dnia 30 czerwca 1921 r. L. 53000:

1. legalizuje łapownictwo, zwracając uwagę Władz wymiarowych pierwszej instancji na potrzebę wezwania do podstaw opodatkowania równi z dochodów uzyskiwanych przez funkcjonarjuszów publicznych i prywatnych tytułem wynagrodzeń (prowizji) za świadczone „interesantom przysługi“.

2. godzi przez to w czasie małopolskich urzędników państwowych.

Wypaczono tu zupełnie intencje Izby skarbowej przygotowującej w swym okręgu z ciężkim trudem wymiar podatków dochodowego i majątkowego, po którym Polska w obecny przełomowy okresie tyle czeka, nie bacząc na to, że przez takie niekierunkowane intencje Władzy i podważanie jej celów, których wcale nie miała na myśli, paraliżuje się działalność czynników spełniających obowiązki najprzeważniejszej dla Państwa wagi i pośrednio przez to szkodzi się Ojczyźnie.

Ustawa o podatku dochodowym i majątkowym nakazuje opodatkowywać dochody z wszelkich źródeł i nie wdaje się w żadnym miejscu swych przepisów w rozróżnianie dochodów na legalne i nielegalne. Zarówno dochody jak i majątek uzyskiwane w czasie koniunktury wojennej noszą nieraz na sobie znamiona tej koniunktury: wiele zysków osiągnięto w sposób nielegalny, czy też nieetyczny.

Nie wynika z tego jednak, aby Państwo miało zwalnic od obowiązku podatkowego majątek, lub dochody nabyte w sposób mniej, lub więcej nielegalny, lub nieetyczny n. p. w drodze handlu pańkarskiego, nielegalnych spekulacji walutowych i t. p. Jeżeli obywatel, który ucierał pracą zdobył majątek lub dochód, musi od niego zapłacić Państwu przysługującą daninę, to ten, który dorobił się drogą nielegalną lub nieetyczną nie może z tego powodu cieszyć się wolnością podatkową. Władzy państwowej zaś dającej do uwzględnienia takiego dochodu, czy majątku, nie robi przecież nikt zarzutu, że

przez to legalizuje dochody nieprawne, czy nieetyczne n. p. pańkarsstwo.

Opinia publiczna niejednokrotnie wspominała o takich nielegalnych, czy nieetycznych dochodach i byłaby obrażoną, gdyby pod tym względem obowiązki podatkowemu nie stało się zadość.

Insynuacja jest zarzut, że legalizuje się łapownictwo przez podważenie pod obowiązki podatkowy dochodów, które uzyskali funkcjonarjusze publiczni lub prywatni za świadczone interesantom przysługi i że przez to rzuca się cień na stwierdzoną tykrorotnie dobrą siawę urzędników państwowych. Urzędnikom państwowym istniejące ustawy wogóle zakazują pod sankcją najsurowszej odpowiedzialności zapewnić sobie korzyści z tytułu pełnienia obowiązków służbowych.

Konsekwencją naruszenia tego zakazu jest nie opodatkowanie, lecz kara ustawowa i to najcięższa, bo kara śmierci i ciężkiego więzienia, względnie kary dyscyplinarne. Stwierdzenie takich naruszeń przy sporobności wymiaru podatków pociąga za sobą oczywiście obowiązki skarbowych władz wymiarowych doniesienia o tym władzom kompetentnym do sekania takich czynów w myśl obowiązujących ustaw. Są jednak wypadki, że funkcjonarjusze publiczni — czy prywatni — osiągają uboczne dochody za przysługi świadczone interesantom np. porady i t. p., które nie muszą zaraz kolidować z ich obowiązkami służbowymi i być podlegane pod nomenklaturę łapówek.

Zresztą trzeba odnosić ustęp okólnika zestawień z dalszym na str. 19 (trzecim z góry), w którym wyraźnie wskazano na wyjątkowość takich wypadków.

Izba skarbową, która zawsze stała na czele władz małopolskich tępiących bezwzględnie wszelkie nadwyżki dające się podciągnąć pod pojęcie łapówek, była bardzo daleka od tego, aby imputować ogółowi funkcjonarjuszów publicznych i prywatnych — a tem mniej ogółowi państwowych funkcjonarjuszów — łapownictwo i by przez to chciała ten rodzaj dochodu legalizować.

Poziom etyczny urzędników państwowych w Małopolsce był zawsze bardzo wysoki, wyjątki bardzo nieliczne. Nad tem, aby poziom ten w obecnych trudnych warunkach się obniżał się, czuwają nie tylko władze przełożone, zbrojne w postanowienia ustaw, ale i samo społeczeństwo zorganizowane w Lidze Samoobrony społecznej, w której dominują przedstawiciele samych urzędników państwowych.

Jak się zaś ogół pracowników państwowych zapatruje na tych, którzy na swych stanowiskach służbowych dorabiają się majątków, temu dano dosadny wyraz na wiecu manifestacyjnym w dniu 23 lipca b. r.

Prezes: Bugno.

Z dyplomacji.

Wobec ukazania się w „Przeglądzie Wieczornym“ 29 lipca b. r. wzmianki p. t. „Nowi konsulowie polscy“ tej treści, że p. Włodzimierz Kwiatkowski powołany został na stanowisko konsula generalnego Rzpłtej Polskiej na całą Rosję sowiecką, zaś p. Bronisław Baczynski na stanowisko konsula II al. w Moskwie, Ministerstwo Spraw Zagranicznych komunikuje, iż wiadomość ta jest nieciekła.

Powyższe określenie kompetencji terytorjalnej zarówno jak nominacja kierowników konsulatów w Rosji mogłaby nastąpić dopiero po zawarciu konwencji konsularnej z Rządem R. S. F. S. R., ustalającej zasady urzędowania konsulatów polskich w Rosji i rosyjskich w Polsce.

Obecnie zaś nominacje konsularne ograniczają się do zamianowania konsula generalnego p. Kwiatkowskiego kierownikiem wydziału konsularnego Rzpłtej Polskiej w Moskwie zaś konsula II kl. p. Baczynskiego.

Akcja dyplomatyczna w sprawie Górnego Śląska.

Gen. Lerond w Paryżu.

Do Paryża przybył generał Lerond. W czasie wywiadu z przedstawicielami prasy francuskiej gen. Lerond oświadczył, że istnieje jak najlepsza harmonia w łonie komisji międzysojuszniczej, stosunki bowiem poszczególnych członków komisji są nietylko przyjazne, ale nawet osobiste bardzo serdeczne.

„Uczyniemy wszystko, co było w naszej mocy — mówił generał — aby araj mogli oczekiwać w spokoju i porządku powzięcia decyzji państw sprzymierzonych. Właśnie wyż wspomniana harmonia i nasze wspólne zapatrywania umożliwiły zlikwidowanie ruchu powstańczego i niemieckiego. Zdaniem naszych zapatrywań pozwol nam również uzyskać poszanowanie dla decyzji państw sprzymierzonych“.

Generał wyraził wazieczność dla szczepłej zadgi kolmierzcy francuskich, którzy miano to, że bezkarnie byli stać, zdołali przeprowadzić dzieło pacyfikacji.

Wspólny krok w Berlinie.

(Havas). Brisnd polecił ambasadorowi Laurent, aby się przyłączył do wspólnego wystąpienia sprzymierzonych w Berlinie, polegającego na powiadomieniu rządu niemieckiego, iż powinni być przygotowani do poczynienia wszelkich ułatwień dla przejazdu przez terytorjum niemieckie wojsk sprzymierzonych na Górny Śląsk.

Przeład ten, o nie się to okaże koniecznym, nastąpić może każdej chwili. Odpowiednie kroki poczyniono przez ambasadorów państw sprzymierzonych w Berlinie prawdopodobnie w poniedziałek.

T. z. Komitet transitowy.

Biurow prasowe Ministerstwa S. Z. komunikuje: W najbliższym czasie nastąpić ma ratyfikacja konwencji podpisanej w Paryżu 21 kwietnia b. r., na mocy której Rząd polski w imieniu własnym oraz w imieniu wolnego m. Gdańska zobowiązał się utrzymywać stałą komunikację kolejową, lądową i wodną pomiędzy Prusami Wschodnimi a resztą Niemiec przez obszar b. dzielnicy praskiej oraz przez obszar Gdańska.

Na mocy tejże konwencji Niemcy zobowiązali się zapewnić na rzecz Polski i Gdańska taki sam swobodny transport przez obszar niemiecki położony na prawym brzegu Wisły. Wszelkie sprawy, jakie wyniknąć by mogły pomiędzy stronami z tytułu tej konwen-

cji, rozstrzygane będą przez sąd rozjemczy rezydujący w Gdańsku, a złożony z przedstawicieli stron oraz przewodniczącego, zamianowanego w drodze wskazanej w konwencji.

Cała sprawa wiąże się najściślej z rozwiązaniem szeregu zagadnień natury kolejowej i cłowej oraz z zagadnieniami wchodzącymi w zakres Ministerstwa spraw wojskowych (transit wojskowy). Ministerstwa spraw wewnętrznych (pasyporty), Ministerstwa robót publicznych (szosy, rzeki, kanały), wreszcie Ministerstwa poczt i telegrafów.

Wobec wielce skomplikowanego charakteru całej akcji, zesrodzkodowanie jej w całości w ręku jednego stałego organu jest najistotniejszym warunkiem należytego przeprowadzenia akcji we wszystkich szczegółach.

Tymi względami powodowany p. Mi-

nister spraw zagranicznych polecił utworzyć w Ministerstwie S. Z. Komitet transitowy pod przewodnictwem delegata Ministerstwa i z udziałem przedstawicieli Ministerstw, kolei, spraw wojskowych, spraw wewnętrznych, robót publicznych, skarbu, oraz poczt i telegrafów. Na przewodniczącego tego Komitetu transitowego powołany został p. Kazimierz Olszowski, dyrektor departamentu w Ministerstwie S. Z. Zadanie Komitetu transitowego ujęte w jak najbardziej ogólnikową formę, polegać będzie na wykonaniu przez Polskę konwencji transitowej oraz na doposażeniu wykonania tej ostatniej przez rząd niemiecki.

Dnia 30 lipca odbyło się w Ministerstwie S. Z. pierwsze posiedzenie Komitetu transitowego, na którym rozważano cały szereg zarządzeń jakie z góry należało przygotować dla należytego wykonania konwencji. Postanowiono między innymi, aby odnośnie Ministerstwa przystąpił natychmiast do przygotowania dla swych organów szczegółowych instrukcji. Rozważano również sprawę kandydata na członka zarządu Polskiej wspólnoty wyższej sądu rozjemczego.

Obrazy narodowo-chrześcijańskiego stronnictwa ludowego.

W Warszawie obradował rząd mężów zarządu narodowo-chrześcijańskiego stronnictwa ludowego.

Po dyskusji nad sytuacją polityczną i sprawami stronnictwa zjazd ustalił szereg wytycznych dla dalszej pracy stronnictwa, między innymi zaś postanowił dążyć do zabezpieczenia pokoju przez utrzymanie ścisłych związków i sojuszków z mocarstwami zachodu, a w pierwszym rzędzie Francją, do jaknajrychlejszego wezlenia do Rzpłtej Górnoego Śląska i Wileńszczyzny oraz przeprowadzenia w nich zarówno jak i na niemieckich kresowych południowo-wschodnich wyborów do Sejmu, do odnowienia systemu organizmu państwa, do odbudowy i podniesienia wytwórczości krajowej oraz dążyć do tego celu pomocą kapitału amerykańskiego.

W konse wybrano zarząd stronnictwa, przy czym p. Dubanowicz wybrany został przewodniczącym, zaś p. Krzywicki i Dr. Stroński zastępcami przewodniczącego.

Z Senatu włoskiego.

Omawiając w Senacie sprawę polityki zagranicznej oświadczył delta Toretta, że przy traktowaniu sprawy górnośląskiej uwzględnione będą realne interesy Włoch.

Włochy zastępują się do traktatu wer-salskiego i uznają prawa obu stron. Z kolei minister Bonomi omawiając sprawę Rjeki zaznaczył, że Włochy zaangażowały swój honor, zawierając traktat w Rapallo. Traktat ten jednakże nie reguluje kwestji poru Barros, dla której rozwiązanie konsorcjum. Zdaniem Bonomego jest rzeczą niezbędną, aby Rjeka jak najszybciej utworzyła regularny rząd, któryby mógł współdziałać z Włochami i Jugosławją przy uregulowaniu powyższej sprawy, gdyż bez współpracy z Rj. ką żaden układ nie mógłby wejść w życie.

Trocki straszy...

Do Gdańska donoszą z Kopenhagi, że Trocki na posiedzeniu centralnego komitetu w Moskwie wygłosił mowę, zapowiadającą wojnę z państwami Europy, a przedewszystkiem z Polską.

Najbliższa przyszłość pokaże — mówił Trocki — że polityka pojednawcza Lenina była błędna. Kapitalistyczna Europa nas nie nawidzi i nigdy nam pomocy nie wżreli. Woli ona raczej, aby Rosja zgineła, z głodu. Dla nas jest tylko jedno wyjście; mianowicie wziąć siła to, czego nam dobrowolnie nie dają. Pierwszy cios musi być skierowany przeciwko Polsce.

Z prasy.

(Szósta rocznica — O losy przemysłowe-go okręgu G. Śląska. — Stany Zjednoczone wobec Francji).

Ziemia Lubelska przypominając szóstą rocznicę od chwili, gdy w marcu Lublina zaszarpały po raz pierwszy strzeleckie mun-

dury I. brygady Legionów 30 lipca 1915 r., pisze między innymi:

W długich, jak wieczność chwilach, miesiącach, latach zmagania się obu światów w purpurowym wysłaniu krwi, w ciągłej rozterce niepewności oczekiwań, mił! Lublin jedyn dzień słoneczny, niezapomniany — 30 lipca.

Nie dogasły jeszcze łuny pożarów, które wzniesione ręką ustępującego żołdaka-analfabety, kładły na murach i twarzach ludzkich odbłaski zgrzy, kiedy po kamieniami bruku sadziwonij podkowy kawalerji — polskiej. Do miasta wjeżdżali włani Beliny.

Z zahorcami przyszli! Taki już był tragiczny los żołnierza polskiego, że gdy bagnietem sędził pisać mstrykę polskiej dojrzałości do życia państwowego, gdy wysiłkiem i potem chrystusowym w meca oblał w szaty rzeczywistości to, co było dotychczas cudownym nieuchwytnym sercem naszych ojców i dziadów, musiał zwalczać jednego ciemiężcę u boku drugiego. Ciernistą drogą do ogrodu Zmartwychwstania przechodził obok jaszczurek i węzłów.

Taki był los i nie można było inaczej. Mogli ci najmiędrzejsi w narodzie sprzeczać się o politykę i orientację, nie namyślał się jednak żołnierz, bo krzyk polskiego serca jasno mu wskazywał drogę najmiędrzejszą, jedyną drogę do wyzwolenia. Wśród niepewności i wahań najlepszą busolą były skrawki ostrze bagnietu, skierowane w pierś wroga. Którego? To było obojętne! Dosyć ich było dokoła i siłni byli. Argument żelaza nie zwodził, bo ciec nigdy tu nie uderzał w próżnię.

Ze Legiony Piłsudskiego, mając do wyboru wrogów po jednej i drugiej stronie, wybrały tę a nie inną stronę, nie jest ich winą, ani zasługą. Zbieg wypadków po tej właśnie stronie stanął im kazal, a że nie kierowały nimi sympatie niemieckie ani austriackie, lecz ogromne, czyste ukechanie Polski, o tem powiedzieli nam później chłodne lochy twierazy magdaburskiej i cudowny rapsod bohaterstwa i rozpaczy II. brygady, którego epilogiem był niezapomniany Kaniów i mury więzienne Huszu i Sziget.

Racja żołnierska, racja tężyzny i umiłowania kraju okazała się najdoskonalszą w świecie racją polityczną.

*

Czytamy w krakowskim *Czasie*: Walka o losy okręgu przemysłowo-górniczego stocz się ostatnie w sierpniu na posiedzeniu Rady Najwyższej. Ale ważnym precedensem dla jej rozstrzygnięcia będzie rezultat narad rzeczoznawców, jakie się od dwóch dni odbywają w Paryżu. Jeżeli rzeczoznawcy francuscy, angielscy i włoscy znajdą sposób pogodzenia art. 88 traktatu wersalskiego z podziałem Górnośląskiego i wystąpią z jednym wspólnym wnioskiem — to rzecz będzie temsamem przesądzoną. Każdy z nich ma bowiem niewątpliwie instrukcję swego rządu i ich zgoda, oznacza zgodę trzech gabinetów. Ale jeśli kompromisowego wyjścia nie znajdą? Wtedy przyjdzie do próby sił na Radzie Najwyższej i wówczas zajdzie niebezpieczeństwo zmajoryzowania Francji.

Zmajoryzowanie to byłoby zarazem wielką klęską Polski. Wprawdzie wiemy już od paru miesięcy, że dla najkorzystniejszego dla nas rozwiązania, t. j. dla przyznania Polsce całego lub prawie całego okręgu przemysłowego istniała zawsze mała szansa, ale rezygnując nawet z tego rozwiązania można było żywić nadzieję, że przynajmniej większa część owego okręgu (linja Korfartego) nam przypadnie. Za tem przemawiał przecieć stosunek głosów oddanych przy plebiscycie — a więc wymóg sprawiedliwości. Niestety i to rozwiązanie okazało się w ostatnich tygodniach mało prawdopodobne. Wsunęła się wówczas t. zw. linja Sforzy, dająca nam przynajmniej kawałek okręgu górniczo-przemysłowego ale będąca wielkim cięciem zarówno dla nas, jak i dla jednolitości organizmu gospodarczego Śląska. Ale i ta linja napotyka na opór Anglii i ma być zastąpiona koncepcją zachowania jednolitości okręgu górniczo-przemysłowego pod protektorem koalicji.

Jak czytaliśmy przedwczoraj, Rząd Polski wniósł podobno za pośrednictwem posła Zamojskiego notę protestującą przeciwko takiej koncepcji. Teksta tej noty dotąd nie ogłoszono. Ale jak z odpowiedzi udzielonej onegdaj w Sejmie przez Prez. Witosa zdaje się wynikać, Rząd Polski obawia się bardzo serjo rozwiązania po myśli p. Stuarda i usilnie się przeciwko niemu bronić stara. Czy to jednak okaże się skuteczne?

Tak się przedstawia stan faktyczny tej tak niesłychanie i niebezpiecznej dla nas fazy, w jaką wkroczyła obecnie sprawa Górnośląskiego. Bardzo jest trudno przewidzieć jej zakończenie, nie znamy bowiem najważniejszych przesłanek, mogących ułatwić przewidywanie: ani stanowisko Włoch nie jest jasne, ani stosunek Stanów Zjednoczonych do tej sprawy, ani istotny stopień porozumienia angielsko-niemieckiego, ani wreszcie siła opozycji, jaką reprezentuje przeciwko Anglii w tej sprawie Francja i najdalej punkt w

opozycji, do którego dojdzie jest w stanie. To tylko wydaje się być pewnym, że zupełnie dobrze i zgodnie z traktatem wersalskim sprawa Śląska rozstrzygnięta nie będzie i że w najbliższym nawet razie musimy się przygotować na jakieś mniejsze zło z kilku możliwych złych rozwiązań. Każdy podział okręgu przemysłowo-górniczego, choćby nawet dla nas względnie korzystny, osłabi niewątpliwie gospodarczą siłę tego okręgu i znaczenie przyznanej nam jego części. Każdy podział pozostawi po drugiej stronie linii krocie tysięcy gorącej, pracowitej i dzielnej ludności polskiej. Nawet taki podział, któryby Francja uważała w danych warunkach za maximum swego zwycięstwa! Cóż dopiero, gdyby podział wypadł z główną korzyścią dla Niemców, albo gdyby podział po myśli angielskiej odroczone *ad tempora* dla nas *infelicitaria*!

Przed kilkunastu dniami — wywodzi *Dziennik Poznański* — opuścił Paryż i Francję ambasador Stanów Zjednoczonych, wielki przyjaciel narodu francuskiego i wielbiciel kultury francuskiej, H. Campbell Wallace, żegnany serdecznie przez wszystkich. Na uczcie pożegnalnej w Paryżu ustępujący ambasador mówił gorąco o przyszłości pomiędzy aostroszaniami Republikami po obu stronach Oceanu Atlantyckiego, a równocześnie pod adresem Niemców przysyłał zmienne uwagi o konieczności wykonania traktatu wersalskiego. Była to jedna z wielu, a z pewnością nie ostatnia wskazówka, że Niemcy łudzą się, jeżeli sączą, że potrafią wyzyskać Stany Zjednoczone na niekorzyść Francji.

Po upływie niewielu dni prezydent Harding wysłał do Francji nowego ambasadora p. Myrona T. Herricka. Ta nominacja mówi sama przez się, że wężły przyjaźni pomiędzy Stanami Zjednoczonymi a Francją ściśnięły się jeszcze więcej. Dał temu wyraz prezydent Harding, mówiąc do p. Herricka: „Jestem przekonany, że naród Stanów Zjednoczonych czeka na to, ażeby pana wezwał do powrotu do Francji. Ja pragnę również, ażeby pan tam powrócił.

Jako p. Myron T. Herrick przybył znawcą do Paryża jako ambasador. Przyjęte go tam z niezrównanym zapętem, z goręciami owacjami zarówno dla jego ojczyzny, jak dla jego osoby. Wszakże p. Herrick był ambasadorem amerykańskim w Paryżu pamiętano go roku 1914. Niema takiego Fraveusa — pisze *Le Temps* w powitalnym artykule wstępny — który zapomniałby o tem, jakie przygotowania poczynił p. Myron T. Herrick w r. 1914, żeby ochronić Paryż przed aktami bandytyzmu, które zostałyby spełnione, gdyby do miasta wkroczyły wojska Wilhelma II.

Wracając prezydentowi Republiki francuskiej swoje słowa uwierzyć. Inaczej, p. Herrick wygłosił mowę, która w Paryżu i w całej Francji znalazła głośne echo. Odbija się ono z pewnością także i tam, gdzie przyjaźń francusko-amerykańska uważana jest za rekojmie pokoju.

„Od chwili — mówił p. Herrick — gdy stanąłem na ziemi francuskiej, byłem przyjmowany w sposób, który mnie wzrusza ponad wszelki wyraz. Zrozumiecie moje wzruszenie, gdy w Hawrze powitali mnie sieroity po tych ludziach, którzy ofiarowali życie swoje, ażeby dzieci ich mogły żyć w spokoju. W Paryżu prezydent Republiki, nie trwając na formalności dyplomatyczne, przybył do mnie, ażeby mnie powitać jako przyjaciela. A obok niego było tylu innych przyjaciół, że miałem wrażenie, jak gdybym znajdował się wśród mojego własnego narodu. Powiadają mi, że zdobyłem sobie miłość Francji. Jeżeli tak jest, to spadł na mnie nadmiar szczęścia, ponieważ zyskałszy miłość Francji, zyskałem przez to samo także zaufanie swojego kraju, w którym miłość dla Francji nigdy nie była tak silną, jak dzisiaj.

W sposób tak gorący nie przemawiał dotąd żaden ambasador w pałacu Elizejskim. To nie są zdawkowe grzeczności dyplomatyczne, gdyż Herrick został do Paryża wysłany jako ambasador właśnie dlatego, ponieważ był już poprzednio ambasadorem w Paryżu w r. 1914. Przechodząc do rzeczy oficjalnej oświadczył p. Herrick, że Stany Zjednoczone, które podczas wojny stały po stronie Francji, pragną obecnie pracować równie z Francją nad dziełem pokoju, nad materialnym i moralnym odrodzeniem świata.

Prasa paryska bardzo żywo zajmuje się osobą p. Myrona T. Herricka. Powrót jego do Paryża jest wdomym znakiem, że Stany Zjednoczone nie dają się użyć jako narzędzie przeciwko Francji. Jest to oczywiście wzmożeniem stanowiska Francji zarówno na europejskim, jak na światowym terenie politycznym.

Ustawa emerytalna.

Połączone komisje administracyjna i skarbowo-budżetowa wniosła na dzisiejszym posiedzeniu Izby projekt ustawy emerytalnej

funkcjonariuszy państwowych. Ustawa ta, na którą z upragnieniem czekały rzesze pracowników państwowych, zawiera ogółem 55 artykułów, z których najważniejsze opiewają, jak następuje:

Funkcjonariusz państwowy, mianowany na stałe, zgodnie z przepisami ustawy o państwowej służbie cywilnej, otrzymuje dozwolnie uposażenie emerytalne po upływie co najmniej 10 lat służby państwowej, o ile z powodu trwałej niezdolności do dalszego pełnienia obowiązków służbowych, przechodzi na emeryturę.

Prawo to przysługuje funkcjonariuszowi państwowemu już po pięciu latach służby państwowej, o ile stał się trwale niezdolny do pełnienia obowiązków służbowych z powodu choroby lub kalectwa, nabytych bez rozmysłnej winy po wstąpieniu do służby państwowej.

Prawo to przysługuje funkcjonariuszowi państwowemu bez względu na liczbę lat służby, jeśli stał się do niej niezdolny wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego z powodu lub podczas pełnienia obowiązków służbowych.

Funkcjonariuszowi państwowemu, który stał się niezdolny do służby wskutek paraliżu, utraty wzroku, pomieszczenia zmysłów, lub gruźlicy, dolicza się przy wymiarze uposażenia emerytalnego, w granicach art. 14 niniejszej ustawy, sześć lat do czasu służby, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej.

Taki sam okres czasu dolicza się funkcjonariuszowi państwowemu, który stał się niezdolny do służby wskutek nieszczęśliwego wypadku doznanego z powodu lub podczas pełnienia obowiązków służbowych.

Funkcjonariuszowi państwowemu, który wskutek nieszczęśliwego wypadku doznanego z powodu lub podczas pełnienia obowiązków służbowych utracił zdolność do jakiegokolwiek pracy zarobkowej, może właściwa władza naczelna w porozumieniu z Ministrem skarbu, przyznać uposażenie emerytalne w wyższym od normalnego wymiarze, aż do pełnej wysokości uposażenia w służbie czynnej (art. 14), będącego podstawą do obliczenia uposażenia emerytalnego.

Praktykantów w takich samych wypadkach traktuje się narówni z funkcjonariuszami państwowymi mianowanymi na stałe.

Funkcjonariusz państwowy, który przed uzyskaniem prawa do emerytury (art. 3 i 4) opuszcza służbę nie z powodu wydalenia lub dobrowolnego wystąpienia ze służby, otrzymuje jednorazowe wynagrodzenie, które wynosi za czas służby od lat dwu do pięciu — jednorocznie, a za czas służby ponad pięć lat — dwuletnie ostatnio pobierane uposażenie w służbie czynnej (płaca zasadnicza ze wszystkimi dodatkami, z wyjątkiem dodatków reprezentacyjnych i funkcyjnych).

Przeniesienie na emeryturę następuje na prośbę funkcjonariusza państwowego:

a) bez względu na wiek, jeżeli funkcjonariusz państwowy z powodu ułomności cielesnej, albo z powodu upadku sił fizycznych lub umysłowych stał się trwale niezdolny do służby;

b) bez względu na niezdolność do służby, gdy przekroczył sześćdziesiąty rok życia;

Władza może funkcjonariusza państwowego przenieść na emeryturę bez jego prośby:

a) gdy funkcjonariusz państwowy z powodu choroby dłużej niż rok nieprzerwanie nie pełnił służby, za przerwę w powyższym jednorocznym okresie uważane będą tylko te czasokresy czynnej służby, które wynoszą co najmniej połowę czasu, spędzonego poprzednio poza służbą wskutek choroby, lub na urlopie dla poratowania zdrowia;

b) gdy z powodów, podanych w art. 6 a) jest trwale niezdolny do przewidzianego pełnienia służby;

c) gdy przekroczył sześćdziesiąty rok życia i uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego (art. 14);

d) o ile funkcjonariusz państwowy w ciągu roku od chwili przeniesienia go w stan nieczynny nie został powołany do służby czynnej.

Do sędziów nie stosuje się postanowienie, zawarte w punkcie e) niniejszego artykułu. Przepisy o przeniesieniu sędziego na emeryturę, pomimo przekroczenia tego wieku, zawarte są w ustawie o służbie sędziowskiej i prokuratorskiej.

Postanowienie punktu c) nie dotyczy również profesorów szkół akademickich, którzy będą mogli być przeniesieni na emeryturę, zgodnie z postanowieniami ustawy o szkołach akademickich.

Pracownika kolejowego można przenieść na emeryturę z urzędu także bez względu na wiek, gdy uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego.

Uposażenie emerytalne przysuguje i wymierza w porozumieniu z równorzędną władzą skarbową ta władza, która była powołana

ostatnie do asygnowania uposażenia w służbie czynnej

Przeciwko odmowie, jak również ustaleniu podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego służy funkcjonariuszowi państwowemu prawo wniesienia w ciągu sześćdziesięciu dni zażalenia do właściwej władzy naczelnej.

Podstawą do uposażenia emerytalnego jest płaca zasadnicza wraz z dodatkami za wysługę lat (starszeństwa, za trzeblecia), a stadia wyższe i za kierownictwo.

Podstawą do wymierzenia uposażenia emerytalnego aplikantów sądowych jest ich uposażenie w służbie czynnej, u praktykantów ich wynagrodzenie — w obu przypadkach bez dodatków.

Uposażenie emerytalne wynosi po ukończeniu dziesięciu lat służby czterdzieści procent (40%), wzrasta za każdy następny rok służby o dwa całe i cztery dziesiąte procent (24%), w każdym jednak razie nie może przynosić stu procent (100%) uposażenia służby czynnej, służącego za podstawę do wymiaru uposażenia emerytalnego.

Czas służby, podlegający normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej, liczy się od dnia rozpoczęcia służby w danym dziale zarządu państwowego.

Do tego czasu służby dolicza się nadto:

- czas służby, spędzony w innym dziale zarządu państwowego;
- czas przebyty w stanie nieczynnym;
- czas czynnej służby w Wojsku polskim, o ile urzędnik nie spełniał jej jednocześnie z państwową służbą cywilną;
- czas, spędzony w służbie samorządowej.

Za zgodą Ministra skarbu może być zaliczony do wysługi emerytalnej także czas, spędzony w charakterze państwowego pracownika kontraktowego.

Przy ostatecznym obliczeniu lat wysługi emerytalnej nie uwzględnia się części roku do sześciu miesięcy włączenie, natomiast okres, przekraczający czas sześciu miesięcy, liczy się jako pełny rok.

Pracownikom kolejowym w służbie parowozowej, konduktorskiej ustawiaczom i spiaczom każdy rok służby, spędzonej w tym charakterze, ponad dniem lat faktycznej takiej służby, zalicza się jako półtora roku.

KRONIKA.

Lwów, 2 sierpnia 1921.

Kalendarz.

Środa, 3 sierpnia.

Rzym-kat.: Szezegona.

Gr.-kat.: Symeona.

Słowiański: Letosława.

Wschód słońca o godzinie 3 minut 58, zachód słońca o godzinie 7 minut 4.

Temperatura o godzinie 12 w południu + 28 stopni.

— Wyszedł z druku Nr. 64 „Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej“ z dnia 28 lipca 1921 r., zawierający treść następującą:

395. Ustawa z dnia 23 czerwca 1921 r. o przyznaniu ubezpieczenia od ognia i o Polskiej Dyrekcji ubezpieczeń wzajemnych.

396. Ustawa z dnia 1 lipca 1921 r. o uprawnieniach do wykonywania czynności felerzerskich.

397. Ustawa z dnia 1 lipca 1921 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów obowiązującego w b. Królestwie Polskiem prawa cywilnego, dotyczących praw kobiet.

398. Ustawa z dnia 2 lipca 1921 r., wprowadzająca dodatki drożyznane do rent, ustalonych na podstawie ustaw Szeszysy Niemieckiej o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków w przemyśle i rolnictwie, oraz zmieniająca niektóre postanowienia tychże ustaw.

399. Ustawa z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie upoważnienia Rady Ministrów do zmiany niektórych przepisów, dotyczących ustawy o podtka dochodowym, przemysłowym i domokrajnym obowiązującym na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

400. Ustawa z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów na obszarach b. dzielnicy rosyjskiej i austriacko-węgierskiej, jak również dokonywania na obszarze b. dzielnicy austriacko-węgierskiej zmian obszaru działania samorządowych reprezentacji powiatowych.

401. Ustawa z dnia 8 lipca 1921 r. o dalszej emisji biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

402. Ustawa z dnia 8 lipca 1921 r. o kredycie Skarbu Państwa w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej.

403. Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 9 czerwca 1921 r. o utworzeniu Państwowej Rady Emigracyjnej.

404. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1921 roku w sprawie rozciągania na województwa nowogrodzkiego, poleśkie i wołyńskie, oraz na powiaty grodzieński, wolkowski i bisłowiecki województwa białostockiego mocy obowiązującej dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie ustroju Sądu Najwyższego.

405. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1921 roku w przedmiocie sądownictwa doraźnego na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

406. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 czerwca 1921 r. w przedmiocie utworzenia Okręgowych Dyrekcji Robót Publicznych dla województw: Krakowskiego, Lwowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego.

407. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 1 lipca 1921 r. o przekazaniu własności Urzędu Związkowego dla spraw swojszczyzny w Berlinie Senatowi Administracyjnemu Sądu Apelacyjnego w Poznaniu.

408. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 lipca 1921 r. w przedmiocie utworzenia urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych na obszarze województw nowogrodzkiego, poleśkiego i wołyńskiego.

409. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 9 lipca 1921 r. w przedmiocie przedłużenia mocy prawnej patentów na wynalazki, oraz świadectw ochronnych na wzory rysunkowe, modele i znaki towarowe, udzielanych na zasadzie poprzednio obowiązujących ustaw.

410. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 13 lipca 1921 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień Ogólnej Taryfy towarowej.

Zjazd dziennikarski we Lwowie. Komitet Zjazdu dziennikarskiego, złożony z członków Prezydium Syndykatu Dziennikarzy polskich, Towarzystwa Dziennikarzy polskich Kasyna i Koła lit. art. — zawiadomił wszystkie Syndykaty dziennikarskie w Rzeczypospolitej i Towarzystwa o pokrewnych celach, że Zjazd Delegatów Syndykatów i tych Towarzystw odbędzie się we Lwowie w dniach od 23 do 26 września 1921.

Program tego Zjazdu przedstawia się w ogólnych zarysach następująco: Piątek, 23 września, o godz. 12 w południe I. publiczne posiedzenie, o godz. 2 popoł. śniadanie, o godz. 5 popoł. posiedzenia sekcyjne, o godz. 8 wiecz. obiad.

Sobota, 24 września, o godz. 10 rano zwiedzenie kilku większych fabryk, o godz. 1 śniadanie, o 5 popoł. posiedzenia sekcyjne, o godz. 9 wieczorem raut w Kasynie i Kole lit. art.

Niedziela 25, o godz. 10 rano publiczne posiedzenie i zamknięcie obrad, o godzinie 12 w południe otwarcie Targów Wschodnich na Placu Powystawowym, o godz. 2 obiad, wieczorem przedstawienie w Wielkim Teatrze.

Poniedziałek 26, o godz. 10 rano odjazd do Drohowyża celem oglądnięcia największej w Polsce fundacji Zakładu sierót, a po obiedzie wyjazd do Borysławia, celem zwiedzenia tamtejszych przedsiębiorstw naftowych.

Wtorek 27, odjazd z Borysławia na Stryj—Przemysł w kierunku Warszawy i Krakowa.

Dotychczas ogłoszono 4 referaty, a to: Dr. Antoni Beaupré: O zorganizowaniu działu informacyjnego dla prasy zagranicznej.

Zygmunt Fryling: O bieżących najważniejszych postulatach prasy.

Bronisław Laskownicki: Projekt ustawy o normowaniu stosunków prawnych zawodu dziennikarskiego.

Dr. Aleksander Vogel: Projekt statutu Związku syndykatów dziennikarskich.

Dalsze ogłoszenia referatów o najżywniejszych sprawach dziennikarskich należy nadesłać najpóźniej do końca sierpnia br.

Zarządy Syndykatów zwołują w jak najkrótszym czasie posiedzenia i wybiorą delegatów na Zjazd wspomniany i podadzą ich nazwiska wraz z dokładnym adresem mieszkania do wiadomości Komitetu Zjazdu (Lwów, ul. Akademicka 13, Kasyno i Koło lit. art.) przed 30 sierpnia.

Komitet zamierza Zjazd w ten sposób zorganizować, aby najpóźniej do połowy września każdy z uczestników otrzymał potrzebne informacje w sprawie przyjazdu kolejną kwaterką we Lwowie itd.

Dowództwo miasta i placu wzywa wszystkich właścicieli realności, aby do dni 10 ustnie lub pisemnie donieśli Dowództwu miasta, jakie oddziały i zakłady wojskowe zajmują u nich kwatery, od kiedy i ile ubikacji.

Wszyscy mający oficerów, urzędników wojskowych lub podoficerów wojskowych na kwatery, donoszą o tem zaraz Dowództwu miasta — referat kwaterunkowy. Celem tych

doniesień jest uregulowanie obecnych i zaległych należności za kwatery według nowych norm.

Marja z Dunikowskich Tadeusza z Pilatowa, żona profesora Uniwersytetu lwowskiego, długoletniego zasłużonego posła i prezesa b. Wydziału krajowego, zmarła d. 30 z. m. w naszym mieście.

Pogrzeb odbędzie się dziś, we wtorek, o godzinie 5 po południu w krypcy OO. Bernardynów.

Nabożeństwo żałobne we czwartek, d. 4 b. m., o godzinie 9 rano w kościele parafialnym Marii Magdaleny.

Ciężko dotkniętemu bolesną stratą małżonkowi szliśmy wyrazy współczucia. Niechaj pociechą mu będzie przeświadczenie, iż pozostaje żywą pamięć cichej, zacnej kobiety, która w czynieniu dobrze widziała cel swego życia.

Ziemia dla inwalidów. W lokalu Okręgowej Ekspozytury Sekcji Opieki M. S. W. we Lwowie (ul. Kleparowska 22) odbyło się dnia 30 z. m. uroczyste imienne losowanie pomiędzy 73 inwalidów Armii polskiej 10-morgowych działek.

Działki te ofiarowali darmo inwalidom polskim w uznaniu spełnionego chlubnie żołnierskiego obowiązku i patriotycznego czynu względem naszej Ojczyzny Felicja hr. Skarbkowa i jej mąż Aleksander w dobrach swych w Nikłowicach i Orchowicach, powiatu mościskiego.

Do inwalidów przemawiali pułkownik Bąkowski i major Żurowski przedstawiając historję wspaniałego, bo miliardowej wartości daru, i apelował do inwalidów, którzy osiedlą w swych zagrodach, by w jedności pracowali wspólnie dla dobra Ojczyzny, którą tak gorąco ukochali.

Następnie dr. Dembowski imieniem Towarzystwa Zagród Kościuski życzył nowym nabywcom pomyślności w dalszej pracy wzmocnienia fundamentów Polski. Imieniem Komitetu Opieki nad Żołnierzem Polskim przemówił adwokat dr. Godlewski. Po krótkiej przemowie jeszcze pułkownika Mączynskiego i po odczytaniu od zacnej fundatorki listu przystapiono do losowania. Odbywało się ono w ten sposób, iż jeden z ciemnych inwalidów wyjmował z urny po jednym losie. Nazwiska wyciągniętych kartek odczytywał major Żurowski. W ten sposób wylosowane, względnie przyznane zostały działki 73 inwalidom. W końcu major Żurowski oznajmił zebrany, iż życzeniem fundatorki Felicji hr. Skarbkowej jest — by osady w Orchowicach nazywały się „Frądrów“, a osady w Nikłowicach „Skarbkowo“.

Na zakończenie uroczystości przemówił ks. Biskup Twardowski, wzywając do wspólnej miłości i pracy, która wydałaby jak największy plon dla nich i Ojczyzny, i udzielił obdarowanym na tej nowej drodze swego błogosławieństwa.

Przemiana urzędu pocztowego na agencję pocztową. Z dniem 15 sierpnia 1921 przemienia się urząd pocztowy Podkamień k. Rohatyna na agencję pocztową i przydziała się do urzędu pocztowego w Rohatynie jako urząd zbiorczy. Z powodu tej przemiany dotyczący okręg pocztowy nie ulega zmianie.

Sądy doraźne. Z Warszawy donoszą: Celem zwalczania bandytyzmu i innych przestępstw szczególnie niebezpiecznych dla porządku publicznego, Rada Ministrów na mocy art. 2 ustawy sejmowej z 30 czerwca 1919 (Dz. U. 55 poz. 341) postanowiła rozporządzeniem z 11 lipca 1921 przedłużyć w okręgach sądów apelacyjnych warszawskiego i lubelskiego oraz sądu apelacyjnego dla ziem wschodnich na dalszych 6 miesięcy począwszy od 1 sierpnia 1921 działalność sądów doraźnych, które wymierzać będą karę śmierci lub ciężkiego więzienia za następujące przestępstwa przewidziane w kodeksie karnym zarówno względem bezpośrednich sprawców jak również względem wszystkich uczestników przestępstw.

Śmiercią przez rozstrzelanie będzie karany a) kto popełni zabójstwo na osobie sprawującej funkcje bezpieczeństwa publicznego podczas wykonywania przez nią obowiązków służbowych, b) kto popełni zabójstwo w bandzie, c) zabójstwo w celu zysku, d) kto dopuścił się rozbój.

Ciężkim więzieniem bezterminowym najmniej na 8 lat będzie karany, kto weźmie udział w bandzie utworzonej celem robojów. Winny usiłowania wszystkich powyższych przestępstw ulega tej samej karze jak za przestępstwo dokonane. Od wyroku sądów doraźnych nie ma apelacji. Wyrok śmierci wykonany będzie w ciągu 24 godzin po ogłoszeniu. Przechylenie się wszystkich przed popełnieniem powyższych przestępstw pod groźbą stawienia winnych przed sąd doraźny.

Polskie organizacje gospodarcze w Warszawie a w szczególności organizacje kupieckie i rzemieślnicze utworzył Centralny Komitet wyborczy dla przygotowania akcji wyborczej do przyszłego Sejmu pod hasłem odrodzenia gospodarczego.

Zuzanna Altenbergowa, wdowa po księgarzu, matka znanego wydawcy, zmarła w 70 r. życia.

Przed laty, wczesnie owdowiawszy, nie dała zamieć dzieku podjętemu przez męża. Pod jego kierownictwem firma księgarsko-nakładowa H. Altenberga rozwinęła ogromną ruchliwość i zajęła miejsce w pierwszym szeregu polskich zakładów tego rodzaju. Wysoka inteligencja i znawstwo właścicielki dozwoliły jej wprowadzić w ruch wydawniczy u nas wiele ożywienia, a zapewniły temsamem księgarni Altenberga w dziejach piśmiennictwa naszego doby ostatniej poczesa pamięć.

Złotywszy następnie losy firmy w ręce syna, usunęła się w zacisze życia domowego i tam dokonała dni swych.

Cześć jej pamięci!

Zjazd kolejarzy. Od soboty odbywa się w Warszawie IV. Zjazd delegatów Związka zawodowego pracowników kolejowych Rzeczypospolitej Polskiej.

Poselstwo sowieckie w Warszawie. Wobec zapowiedzianego na dzień 3 b. m. przyjazdu poselstwa sowieckiego do Warszawy, Urząd mieszkaniowy otrzymał dziś z Ministerstwa spraw zagranicznych zawiadomienie, iż przeznaczony dla umieszczenia sowieckiego poselstwa hotel Rymski ma być opróżniony w ciągu 48 godzin.

Polskie Tow. «Dzieci na wieś» zawiadamia, że kolonja chłopców do Rąbki nie wyjedzie we środę, dnia 3 sierpnia, z powodu braku woły w stadniach kolonijnych w Rabece. O bliższych szczegółach dotyczących się wyjazdu w późniejszym terminie dowiedzieć się można w lokalu Towarzystwa przy ul. Pańskiej 11, II. p.

Powrót kolonji T. O. M. Biuro główne T. O. M. zawiadamia, że powrót dzieci do Lwowa z kolonji leczniczej i wypoczynkach nastąpi z Rymanowa w piątek dnia 5 sierpnia b. r. o godzinie 8 wziędnie 9 rano; z Bolechowa w piątek dnia 5 sierpnia b. r. o godzinie 1-szej popołudniu; z Zakopanego w piątek dnia 5-go sierpnia b. r. o godzinie 7-mej rano.

Rodzice względnie opiekunowie kolonistów mają obowiązek odebrać ich w oznaczonym czasie na dworcu głównym we Lwowie z rąk kierowników kolonji, których obowiązki nadzoru nad dziećmi kończą się z chwilą przyjazdu do Lwowa.

Dokładny termin przyjazdu kolonji rabszkańskiej będzie oznaczony później.

Wyjaśnienie.

Otrzymałem następujące pismo:

Od chwili kiedy w czerwcu r. ub. na stanowisko dyrektora państwowej kopalni węgla w Brzeszczach był wyznaczony inżynier Strączyński, rozpoczęła się w pewnym odłamie prasy bezwzględna przeciw niemu kampanja, stawiająca mu szereg niezasadzonych zarzutów i jednocześnie prowadzoną była między robotnikami kopalni usilna agitacja, celem wsunięcia go z zajmowanego stanowiska.

W następstwie takiej akcji wszczęte było przeciw dyrekcji kopalni Brzeszcze dochodzenie sądowe i dyrektor Strączyński wraz z pomocnikiem inż. Paschkiem został na wniosek prokuratora sądu w Wadowicach aresztowany i odstawiony do więzienia w Wadowicach Jakkolwiek po kilku dniach z braku dowodów winy, obaj aresztowani zostali uwolnieni, autorytet ich w oczach robotników został silnie zachwiany. To też wkrótce, po powrocie dyrektora Strączyńskiego na kopalnię tłum robotników wtargnął do kancelarii kopalni, przemocą wywłócił inż. Strączyńskiego z biura i wywiózł go na taekszach z obrębu kopalni.

Takie objawy, paraliżujące normalny bieg kopalni Brzeszcze i mogące znaleźć następstwa i na innych kopalniach, z drugiej zaś strony tak wielką krzywdą wyrządzoną inż. Strączyńskiemu zmuszają Radę Nadzorczą Gwarectwa Węglowego Brzeszcza do kategorycznego oświadczenia i podania do powszechnej wiadomości:

że jak kilkakrotnie stwierdziły specjalne komisje rzeczoznawców delegowane przez Ministerstwo przemysłu i handlu (ostatnia z udziałem przedstawicieli Najwyższej Izby kontroli państwowej) w postępowaniu dyrektora Strączyńskiego nie było nic karygodnego, ale przeciwnie wydane przez niego zarządzenia były racjonalne i celowe i zmierzły do uregulowania panujących na kopalni stosunków. Powierzone mu obowiązki pomimo napotykaných trudności, Dyrektor Strączyński spełniał sumiennie i gorliwie i zaufanie jakie miała do niego Rada Nadzorcza na podstawie poprzedniej jego działalności, zostało tylko utracone przez całkowitą jego pracę, pod wszystkimi względami pożyteczną i owocną.

Rada Nadzorcza zaznacza, że poczyniła wszelkie kroki celem ukarania winnych.

Rada Nadzorcza Gwarectwa węglowego Brzeszcze.

Ze spraw polskich.

(Depesze Polskiej Agencji Telegraficznej).

Przed ostatecznym rozstrzygnięciem.

Lyon. Gen. Lerond po przybyciu do Paryża oświadczył, że komisarze angielski i włoski opuścili już Opole, aby w chwili tak ważnej odbyć konferencje ze swoimi

rzadami. przyczem gen. Lerond podkreślił wagność ich referatów, dla decyzji mocarstw w sprawie definitywnego rozwiązania kwestji górnośląskiej.

Unifikacja dzielnicy pruskiej.

Warszawa. Minister Trzeński informował grono dziennikarzy w sprawie unifikacji

dzielnicy pruskiej. Powolne ale gruntowne przeprowadzenie tego w sposób jak najkorzystniejszy dla obydwu części Państwa, uważa Minister za główne swoje zadanie.

Telegramy P. A. T.

Pomoc Ameryki dla Rosji.

Praga. Associated Press donosi, że rząd sowiecki przyjął warunki Hoovera w sprawie udzielenia przez Stany Zjednoczone pomocy głodującej Rosji i zarządził już wypuszczenie na wolność obywateli amerykańskich pozostających w Rosji w więzieniach.

angielskiej i szereg zarządzeń administracji wojskowej mogłyby uprawniać do przypuszczenia, że Gański będzie stanowić podstawę operacyjną floty angielskiej. Kwestja ta stoi w związku z kwestją transportów wojskowych niemiejskich. Liga Narodów dała Anglii mandat upoważniający ją do poczynienia kroków, mogących mieć dla niej duże znaczenie polityczne. Anglja zwraca baczna uwagę na Baltyk.

Turcy zwyciężają.

Paryż. (Radio). Komunikat grecki donosi, że 3 dniowa bitwa pod Said Ghasi skończyła się zwycięstwem Turków. Straty greckie wyniosły 4000—5000 zabitych, prócz tego Turcy wzięli 5000 jeńców orsz zdobyli znaczny materiał wojenny.

Stosunek Gdańska do Anglii.

Lyon. Prasa francuska zwraca uwagę na kwestję Gdańska i jego stosunek do Anglii i podnosi, że ostatnie ruchy marynarki

PO ZAMKNIĘCIU NUMERU.

Bunt w armji sowieckiej.

Praga. Dzienniki czeskie donoszą z Paryża, że wedle nadesłanych tam wiadomości w okolicy Moxyża i Mińska miała wybuchnąć rewolucja wśród wojsk czerwonych.

Oddziały sowieckie, którym polecono stłumić bunt, odmówiły posłuszeństwa.

Powstanie objęło całą południową Rosję i szerzy się na całym Kubaniu, nad Donem i na południowym Kaukazie.

W okolicy Terek Kozacy połączyli się z powstańcami celem wspólnej akcji przeciwko sowietom.

W PRZESTWORZU.

Przełożyła z francuskiego

Marja z Dzieduszyckich Komorowska.

(Ciąg dalszy)

IV.

Skończywszy medycynę w Paryżu, gdzie, chociaż rodzina jego pochodziła z Bretanii, urodził się i wychował dr. Kerjeau, przeniósł się on, jako lekarz, do Fougerès i ożenił się. Spędził tam resztę niedługiego swego żywota. Wilhelm wprost przeciwnie, niż jego ojciec, urodzony w Bretanii i tam wychowany, pobierał niższe nauki w komunalnej szkole w Fougerès, do gimnazjum zaś uczęszczał w Rennes, a wyjechawszy dla wyższych studiów do Paryża, gdzie go zatrzymała wybitna kariera i gdzie, wedle wszelkiego prawdopodobieństwa, pozostać miał raz na zawsze.

Bardzo młody, bo posiadając od roku zaledwie dyplom inżyniera, młoczący i powściągliwy, a jednak gorący wiara w przyszłość i w chęć działania, również zachwaly w marzeniach i koncepcjach naukowych, jak nieśmiały w towarzystwie i mało dla siebie, osobiście, wymagający, pragnął Kerjeau bardzo, wraz, podrzędnie i o skromnym wynagrodzeniu stanowisku w Levallois-Perret u firmy Patain i syn.

Leż wnet dokonały swego, głęboka jego uczoność, wybitna inteligencja, niemiernodwana pracowitość, intuicja wynalazcy z urodzenia, subtelne wyciężenie trudności fachowych, które absorbowwały umysł bywających

jego przełożonych, a wreszcie i przedewszystkiem szczególnie pociągająca indywidualność żarliwego, potężnego i prawego pracownika, jakim się Wilhelm okazał w bardzo krótkim przeciągu czasu. To też niedługo po śnięci pana Patain-ojca, gdy nastąpił w firmie wewnętrzny przewrót, do którego się przyczyniły rozmaite okoliczności, Jerzy Patain, obecnie samowładny już pan i zdecydowany, jak mówił: „odświeżyć kadry“, ofiarował Wilhelmowi Kerjeau najnie spodziewanej posady wyższego inżyniera, wraz z roczną remaneracją piętnastu tysięcy franków.

Tym to sposobem stał się on już w cztery lata po wyjściu z centralnej szkoły, głównym współpracownikiem, a zdaniem niejednych, dobrym genjuszem i inspiratorem, wielkiego przedsiębiorcy aeroplanów, którego nazwisko, wraz z nazwiskiem Blériot, Farman i Gastambide złotymi miało być zapisane zgłoszkami w historii lotnictwa i zajęć pierwszorzędnym miejsce wśród triumfatorów nowej przemysłowości.

Gdy tylko nastąpiło wybitne to polepszenie w jego finansowym położeniu, wprosił Kerjeau swoją matkę, by opuściła Fougerès i zamieszkała przy nim w Paryżu.

Wynajął w dzielnicy Batignolles, w starym domu, o prowincjonalnym wyglądzie, a wspaniętym w głąb małego ogródka, żelaznym zaś ogrodzeniem oddzielonym od ulicy Boursault, skromnie, choć jak na Paryż, dosyć obszernie mieszkanie.

Wyprawiono, na jego zlecenie część rodzinnego urządzenia domu z Fougerès, więc przedewszystkiem ładną, wyprawną, bretońską sypialnię pani Kerjeau, jadalnię meble o ciekawych półkach, na stylową przestawioną porcelanę, co stanowiła pamiątkę po pradziadku Wilhelma, który był zamożnym właścicielem i wreszcie także mahoniowy salon, obity zielonym aksamitem, z któ-

rego zaena pani Kerjeau była wprawdzie trochę dumna, chociaż nie domyślała się bynajmniej, że głębokie dwa fotole w najczystszy stylu empire, wielki okrągły stół, biurko, opatrzone najciekawszymi schowkami i lekkie krzeselka z rzeźbionymi pszczołami stanowiły istotne arcydzieło i mogły wywołać okrzyki zachwytu u pierwszorzędnych znawców.

Wilhelm własnoręcznie ustawiał meble, chcąc każdemu z pokoi nadać ten sam wygląd, jaki miał w Fougerès; zawieszając firanki, porządkował portrety i stare sztychy w dobrym świetle, porządkował nawet w szafach bieliznę, woniejącą jeszcze lewandą, na półkach zaś serwis ze starego fajansu, oraz drobizgi z brązu i srebra; poukładał wiązanki kwiatów, chociaż do tego nie miał zdolności i nie umiał tego uczynić artystycznie, do wazonów i wstawił piękne, niebieską hortensję do żardinierki w szlone.

Leż nie było pani Kerjeau pisane znać radości, dzięki przyjęciu, jakie dla niej przygotował był ukończony syn wśród rodzinnego otoczenia. Widać bowiem dnia oznaczonego na jej wyjazd z Fougerès zmarła wskutek gwałtownego zapalenia płuc, nie doczekawszy się dobrych chwil, które miała spędzić wśród męskiej, a czulej opieki syna, co sobie miał za najmilszy obowiązek stworzyć ukochanej matce wśród starych pamiątek, choć w nowym mieszkaniu, dłużej i spokojniej starość... To też śmierć jej ciężkim była ciosem dla Wilhelma; ojca był stracił w najmłodszym dzieciństwie, więc tego nie odczuł głęboko, teraz więc miał uczucie, iż po raz pierwszy w życiu zgłębia cierpienie.

Od tej bolesnej chwili minęło sześć lat. Nie się nie zmieniło w mieszkaniu, którego progów pani Kerjeau nie przesąpiła nigdy, a w którym, mimo to, wszystko o niej mówiło. Wilhelm sypiał jeszcze ciągle w ci-

śniejszym i mniej wygodnie urządzonej pokojku, spędzając wolne od zajęć godziny dnia, w malutkiej swej, narożnej pracowni. Salon zaś, z rzadka jedynie otwierany, nie nie utracił z ceremonialnej cechy, która była zyskała uznanie osób, co bywały ongiś w Fougerès w pani Kerjeau, której piękna sypialnia zdawała się ciągle oczekiwac jej przybycia, co nigdy nie miało nastąpić.

Anaik, stara wieśniaczka z Fougerès, która się i w Paryżu nie zdecydowała na odjęcie charakterystycznego, bretońskiego czepea, pyszniła się z tego, iż mieszkanie swego pana w tak dobrym utrzymaniu stała... Istotnie, nigdzie plamki, nigdzie najmniejszego pyłku... Posadzki lśniły, jak lustrzana tafla. Wszystkie sprzęty błyszczwały, a mimo starości, przepojone były zapachem czystości, w połączeniu z wonią lewand i pokostu.

Zakłady Patain w Levallois uległy, przez tenże przeciąg czasu, przebudowaniu i znacznemu powiększeniu. Kerjeau wdawał się do nich wczesnym rano, chyba, że go wyrobówanie nowych aparatów wzywało do pola wlotów w Issy les-Moulineaux. Bywał poza domem przez cały niemal dzień i wracał do siebie dopiero na wieczór, a bretońskie gniazdko, ukryte pod dachem paryskiego domu, wydawało mu się mro i gościnne, pomimo samotności.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Redaktor i odpowiedzialny redaktor
STANISŁAW ROSSOWSKI.

OGŁOSZENIA URZĘDOWE.

Rozmaite obwieszczenia.

L. 12217/21. Ogłoszenie. Niniejszem rozpisuje się postępowanie konkurencyjne celem stałego obsadzenia hurtownej sprzedaży tytoniu ze sklepiem skladowym w Sokołowie koło Rzeszowa. W czasie od 1 lipca 1920 do 30 czerwca 1921 r. wynosi obrót w tej hurtowni 4 012 445 Mk., a dochód brutto ze składu skladowego wynosił w tym czasie kwotę 191 417 Mk. 20 fen. Przedsiębiorstwo to ma być umieszczone w odpowiednim lokalu w Sokołowie. Inwalidom z ostatniej wojny, jakoteż wdowom i sierotom po poległych żołnierzach lub zmarłych na tej wojnie, zostanie przedsiębiorstwo to nadane za przyznaniem 1 proc. prowizji skladowej. Wadium wynosi 40 000 Mk., z wyłączeniem inwalidów, którzy od skladowania wadium są uwolnieni. Oferty na przepisanych drukach sporządzone, należy wnosić w kopertach urzędowych najpóźniej do dnia 1 września 1921 godziny 11 przed południem na ręce dyrektora okręgu skarbowego w Rzeszowie.

Dyrektor okręgu skarbowego.

Rzeszów, 25 lipca 1921. 7672 2-3

L. 3248. Nacelnicy żołnierze Wojska Polskiego: Józef Hury, urodzony w r. 1899 z Sieniawy, Jan Czechowski, urodzony w r. 1900 z Hrycowa i Władysław Pawłowski, urodzony w r. 1901 z Koszka, powiat Zbaraż, zgubili wydane im dokumenta wojskowe. Dokumenta te niniejszem unieważnia się.

Zbaraż, 22 lipca 1921. 7657 2-3

C. I. 121/21/1. Przeciw Naftalemu Altmanowi, ostatnio w Tarnopolu zamieszkałemu, którego miejsce pobytu jest nieznane, wniesiony został do sądu powiatowego w Tarnopolu przez Mikołaja Skwarkowskiego pozew o intabulację prawa własności. Na podstawie pozwu wyznaczono rozprawę na dzień 19 lipca 1921 o godzinie 10 przed południem biuro Nr. 8. Celem strzeżenia praw Naftalego Altmana, ustanawia się p. dr. Patatofia, adwokata w Tarnopolu, kuratorem. Tenże kurator zastępować będzie pozwanego w rzeczonyj sprawie na jego koszt i niebezpieczeństwo, dopóki on w sądzie się nie zgłosi lub pełnomocnika nie zamianuje.

Sąd powiatowy, Oddział I.

Tarnopol, 14 czerwca 1921. 7690

Ogl. 192/21. Uchwała. W sporze Antoniny Flis, właścicielki realności w Tarnopolu, powódki, zastąpionej przez dr. Pohoreckiego, adwokata w Tarnopolu, przeciw Stanisławowi Flisowi, handlarzowi nierogacizną w Tarnopolu, pozwanemu, zastąpionemu przez dr. Rosenfelda, adwokata w Tarnopolu, o ustalenie i t. d. z nn., zakazuje się pozwanemu Stanisławowi Flisowi w celu zabezpie-

czenia roszczeń powyższym sposobem dochodzonych, wykonywania zarządu realnością objętą lwh. 639 i 6571 ks. gr. gm. kat. m. Tarnopola, znajdującą się przy pl. Dominikańskim l. 1, znanej pod nazwą „Hotel Puntsherta“, własność powódki stanowiącą, w szczególności wynajmowania ubikacji i pomieszczeń w tejże realności oraz pobierania czynszów z tem zastrzeżeniem, że wszelkie, wbrew temu zakazowi uskutecznione przez pozwanego akty zarządu dotyczące, będą pozbawione skutków prawnych, o ileby nie doznały ochrony w obowiązujących przepisach ustawy, ze względu na dobrą wiarę kontrahentów. Niniejsze zarządzenie tymczasowe wydaje się na czas trwania powyższego sporu, wytoczonego przez powódkę przeciw pozwanemu pozewem z dnia 14 lipca 1921 L. cz. Ogl. 192/21/1, a w celu podania go do wiadomości ogólnej, zarządza się również ogłoszenie uchwały tej trzykrotnie w dzienniku urzędowym oraz przez przybicie na tablicy sądowej.

Sąd okręgowy, Oddział I.

Tarnopol, 23 lipca 1921. 7691 1-3

Prez. 1640/181/21. Proces sądu apelacyjnego we Lwowie zamianował dla I. zwyższej kadencji posiedzeń Sądu przysięgłych przy sądzie okręgowym w Czortkowie, dnia 19 września 1921 o godz. 9 rano się rozpocznającej, przewozić przesa sądu okręgowego Jędrzeja Loreksa, a zastępcę przewodniczącego sędziów okręgowych: Dionizego Niementowskiego, Józefa Radziłowski, Józefa Gailhofera, Jana Szólskiego, dr. Bohdana Menciełowicza, dr. Dawida Liona, Konrada Zarębę, Eugenjusza Mironowicza i Diomedę Kozorowski.

Prezjdum sądu okręgowego.

Czortków, 22 lipca 1921. 7708 1-2

C. I. 212/21/1. Przeciw Jeneie Iger, Sosi Stein, Leibowi Lachsowi, Efroimowi Lachsowi i Nissonowi Lachsowi, których miejsce pobytu jest nieznane, wniesionym został do sądu powiatowego w Zbarażu przez Chaima Jakóba 2 im Lachsa w Zbarażu pozew o uznanie rozporządzenia ostatniej woli z pn. Na podstawie pozwu wyznaczono audiencję do ustnej rozprawy na dzień 9 września 1921 o godzinie 8 rano. Celem strzeżenia praw Jenty Iger, Sosi Stein, Leiba Lachsa, Efroima Lachsa i Nissona Lachsa, ustanawia się p. Leizora Liebera 2 im Lachsa w Zbarażu, kuratorem. Tenże kurator zastępować będzie pozwanym w rzeczonyj sprawie na ich koszt i niebezpieczeństwo, dopóki oni w sądzie się nie zgłoszą lub pełnomocnika nie zamianują.

Sąd powiatowy Oddział I.

Zbaraż, 22 lipca 1921. 7706

Konkursa.

L. 1665/V. Ogłoszenie konkursu. Kuratorjum Okręgu szkolnego lwowskiego ogłasza niniejszem konkurs w celu obsadzenia stanowiska dyrektora Państwowej Szkoły Przemysłu Artystycznego w Krakowie, utworzonej reskryptem Ministra Wyznań Relig. i Oświecenia Publicznego z dnia 21 lipca 1921 Nr. 3997/21 D. III. z dotychczasowego Wydziału przemysłu artystycznego krakowskiej państwowej szkoły przemysłowej jako samodzielny zakład naukowy, wchodzący w życie z dniem 1 września 1921 r. Do tego stanowiska przywiązane są pobory przewidziane w ustawie o uposażeniu nauczycieli państwowych szkół średnich i zawodowych z dnia 13 lipca 1920, ogłoszonej w Nr. 65 Dz. U. Rz. P. z dnia 31 lipca 1920, poz. 433 i 435. O to stanowisko mogą się ubiegać artyści plastycy i architekci z wykształceniem akademickim, dłuższą praktyką zawodową i praktyką nauczycielską. Podania ostemplowane, wystosowane do Ministerstwa Wyznań Relig. i Oświecenia Publicznego, do których należy dotychczas krótki opis przebiegu życia świadectwa studjów i uwierzytelnione świadectwa z praktyki zawodowej, kandydaci wniesić mają najpóźniej do 18 sierpnia r. b. do Kuratorjum Okręgu szkolnego lwowskiego. Pożądane jest wskazanie osób, mogących złożyć referencje.

Kuratorjum okręgu szkolnego Lwowskiego.

Za kuratora: Stefauowicz.

Lwów, 29 lipca 1921. 7703

Prez. 32874/4 W. 21. W okręgu lwowskiego Sądu apelacyjnego będą obsadzone posady podurzędników w Sądzie okręgowym w Złoczowie oraz w sądach powiatowych w Drohobyczu, Komarnie, Kosowie, Monasterzyskach i Podhajcach, tudzież posady tego samego rodzaju, które się ewentualnie opróżnią po rozpisanju tego konkursu. Ubiegający się, mają wniesić podania do Prezjdum Sądu apelacyjnego w drodze służbowej do dnia 30 sierpnia 1921 r.

Prezes sądu apelacyjnego.

Lwów, 29 lipca 1921. 7700

Spadki.

A. III. 333/21/3. Edykt z wezwaniem dziedzica, którego pobyt jest niewiadomym. Sąd powiatowy w Brzeżanach ogłasza, że dnia 20 października 1920 r. w Olchowcu, zmarł Grzegorz Martyniszyn syn Wawły, pozostawiając rozporządzenie ostatniej woli, w którym ustanowił dziedziców. Ponieważ sądowi miejsce pobytu Piotra Martyniszyna nie jest znanem, przeto wzywa się go, aby w przeciągu jednego roku, licząc od dnia

niżej podanego, zgłosił się w tutejszym sądzie i wnosił oświadczenie co do dziedziczenia, w przeciwnym bowiem razie spadek zostanie przeprowadzony ze zgłaszającymi się dziećmi i z kuratorem Wasylem Sikorskim w Olchowcu, ustanowionym dla nieobecnego.

Sąd powiatowy, Oddział III.

Brzeżany, 24 czerwca 1921. 7696

Wyroki prasowe.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej!

Pr. 21/21/2. Sąd okręgowy w Przemyslu jako Trybunał dla spraw prasowych orzekł na mocy §§ 489 i 493 p. k., że cała treść artykułu umieszczonego w Nr. 30 wychodzącego w Przemyslu czasopisma periodycznego „Ukraiński Hołos“ z 24 lipca 1921, t. p. n. „Poki szcze czas“ a) w słowach „a to ji worozoho“. b) w ustępie od słów „a przyteli spasyls“ do słów „sluszni domahania“. c) w ustępie od słów „wsich nas hnityt“ do słów „terpinja ridnoho brata“ zawiera znamiona występku z § 300 u. k. i zbrodni z § 65 a) u. k., 2. p. n. „Wsiaczyna“ w ustępie p. n. „Pochid na ukraiński“ od słów „Towarystwa z takowu metoju“ do słów „ledstwa w XX stollitju“ zawiera znamiona występku z § 300 u. k., 3. że konfiskata tego numeru czasopisma „Ukraiński Hołos“ jest usprawiedliwiona. 4. że rozpowszechnianie rzeczonyj artykułu jest wzbronione. Zarazem poleca się redakcji czasopisma „Ukraiński Hołos“, by po myśli § 20 ustawy prasowej treść orzeczenia tego na pierwszej stronie najbliższego numeru swego czasopisma bez powodów umieściła.

Sąd okręgowy, Oddział VI.

Przemysł, dnia 27 lipca 1921. 7679

Kuratele.

P. 49/21/1. Ogłoszenie pozbawienia własności. Uchwała sądu powiatowego w Krzeszowicach z dnia 15 lutego 1921 r. L. 1/21 3 pozbawiono całkowicie własności Reginę Banasiową, córkę Piotra i Katarzyny Siejków, żonę Pawła Banasia, zamieszkałą poprzednio w Tenczynku, a to z powodu choroby umysłowej typu schizofremii. Kuratorem ustanowiono p. Pawła Banasia, kolejarza w Tenczynku.

Sąd powiatowy, Oddział I.

Krzeszowice, 30 kwietnia 1921. 5839 1-3

P. 222 20/4. Ogłoszenie pozbawienia własności. Uchwała sądu powiatowego w Brzesku z dnia 11 października 1920 r. L. cz. P. 222/20/3, pozbawiono częściowo własności Jana Karwala, ur 19 lutego 1895 r. w Lwkowcu i tam zamieszkałego,

zonatego, ojca czworga dzieci, a to z powodu lekkomyślności i marnotrawstwa. Kuratorem ustanawia się Marię Karwałową z Iwkowy.

Sąd powiatowy Oddz. I.

Brzesko, 22 marca 1921. 7677

P. 427/21/3. Mikołaja Hryhorowicza s. Antoniego gospodarza z Petryłowa, pozbawia się częściowo własności z powodu nadużywania trunków, a doradcą jego ustanawia się Pawła Mazuryka z Petryłowa.

Sąd powiatowy Oddział V.

Tłumacz, 18 maja 1921. 7666

P. 61/21/14. Piotr Korczowski ze Strykówki został całkowicie pozbawiony własności z powodu tępoty umysłowej. Kuratorem jego ustanowiono Grzegorza Buczaka ze Strykówki.

Sąd powiatowy Oddz. III.

Zbaraż, 14 kwietnia 1921. 7667 1-3

P. III. 210/11. Tusadową uchwałą z dnia 6 czerwca 1921. P. III. 210/11, został Jan Lityński, rolnik z Siółka, z powodu choroby umysłowej zupełnie pozbawiony własności. Kuratorem ustanowiony został Jan Dubas z Podhajec.

Sąd powiatowy, Oddz. III.

Podhajce, 6 czerwca 1921. 7663

Firmy.

Firm. 95/21. Rg. A. I. 141. Wpis do rejestru handlowego firmy spółkowej. Do rejestru oddział A wciągnięto co następuje: Siedziba firmy: Knihinia miasto ad Stanisławów. Brzmienie firmy: Inżynier Dawid Kaswiner i Elias Krauser, garbarnia w Knihininie mieście, ul. Bosacka. Przedmiot przedsiębiorstwa: wyrób skór, Forma spółki: jawna, Spólnicy osobicie odpowiedzialni: Inżynier Dawid Kaswiner i Elias Krauser, garbarz. Podpis firmy: Do zastępowania firmy na zewnątrz, jest uprawniony każdy ze spółników. Każdy ze spółników jest też uprawnionym do podpisywania firmy w ten sposób, że pod brzmieniem firmy, wyciśnięciem stampila, położy swój podpis. Data wpisu: 14 maja 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy O. II.

Stanisławów, 14 maja 1921. 6181

Firm. 96/21. Oddz. A. I. 145. Wpis do rejestru handlowego firmy kypca pojedynczego. Wpisano do rejestru handlowego Od. A.: Siedziba firmy: Nadwórna. Brzmienie firmy: M. L. Scherzer, przemysłowiec drzewny w Stanisławowie. Przedmiot przedsiębiorstwa: Przemysł drzewny. Właściciel: Meier Leiser Senerzer, który podpisywać będzie firmę pierwszemi literami swoich imien i pełnem nazwiskiem „M. L. Scherzer”. Data wpisu 14 maja 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy. Oddz. II.

Stanisławów, 14 maja 1921. 6183

Firm. 743/21. Wykreślenie firmy: W rejestrze dla stowarzyszeń wykreślono firmę: „Katolicka spółka owocarska w Łancucie, stowarzyszenie zarejestrowane z ograniczoną poręką” po rozwiązaniu stowarzyszenia i przeprowadzeniu likwidacji.

Sąd okręgowy j. handl. Oddział V.

Rzeszów, 14 maja 1921. 6178

Firm. 2158/20. Rej. A. 286. Wpis firmy pojedynczej. Do rejestru wpisano dnia 19 października 1920. Siedziba firmy: Głogów. Brzmienie firmy: Dawid Rosenbluth. Przedmiot przedsiębiorstwa: Handel mleka. Posiadać Dawid Rosenbluth w Głogowie.

Sąd okręgowy, Oddział V.

Rzeszów, 9 października 1921. 6179

Firm. 72/21. Stow. I. 571. Wykreślenie firmy stowarzyszenia zarobkowego i gospodarczego. Z rejestru firm stowarzyszeń wykreślono. Siedziba stowarzyszenia. Stanisławów. Brzmienie firmy: Mieszkańska Kasa zaliczkowa w Stanisławowie, stowarzyszenie zarejestrowane z ograniczoną poręką. Przychylając się do wniosku dr. Józefa Drzewickiego i tow. jako b. członków dyrekcji, w uwzględnieniu, iż stowarzyszenie to poza ukonstytuowaniem się zarządu w r. 1914. z powodu wypadków wojennych, czynności swoich wcale nie rozpoczęło i faktycznie wcale nie istnieje, że zatem likwidacja jego dla braku wszelkiego majątku nie ma być zgłoszoną, przeto zarządza się wykreślenie tegoż stowarzyszenia z rejestru stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych bez wprowadzenia tegoż likwidacji. Data wpisu 27 kwietnia 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy O. II.

Stanisławów, 21 kwietnia 1921, 6182

Firm. 570/21. O. A. III. 207. Wpis do rejestru handlowego firmy kupca pojedynczego. Wpisano do rejestru handlowego Od. A.: Siedziba firmy: Kraków. Brzmienie firmy: Jakób Elsner. Przedmiot przedsiębiorstwa: Handel końmi. Właściciel: Jakób Elsner, w Krakowie, Podgórze, ul. Wiślna. Firmę podpisuje właściciel swoim imieniem i nazwiskiem. Dzień wpisu: 4 maja 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy Oddział II

Kraków, 27 kwietnia 1921. 6231

Firm. 571/21. O. A. III. 208. Wpis do rejestru handlowego firmy kupca pojedynczego. Wpisano do rejestru handlowego Od. A.: Siedziba firmy: Kraków. Brzmienie firmy: Kalman Elsner. Przedmiot przedsiębiorstwa: Handel końmi. Właściciel: Kalman Elsner, w Krakowie, Zielona 6. Firmę podpisuje właściciel swoim imieniem i nazwiskiem. Dzień wpisu: 4 maja 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy Oddz. VI.

Kraków, 27 kwietnia 1921. 6230

Firm. 598/21. Stow. IV. 208. Zmiany i dodatki do wpisanych już firm stowarzyszeń. Wpisano w rejestrze stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych. Brzmienie firmy: Stowarzyszenie spożywcze w Małachowicach, stowarzyszenie zarej. z ograniczoną poręką. Zmiana statutu. Uchwałą walnego zgromadzenia z dnia 17 kwietnia 1921 zmieniono § 5 ustępy a) b) d) i § 6 statutu. Wysokość udziału dotąd 40 Kor., obecnie 500 Mkp. Data wpisu 11 maja 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy Oddział II.

Kraków, dnia 7 maja 1921. 6232

Firm. 528/21 oddz. C. III. 61. Zmiany i dodatki odnoszące się do wpisanych już w rejestrze handlowym firm kopców pojedynczych i spółek. Do rejestru oddział C wciągnięto co następuje: Siedziba firmy: Kraków. Brzmienie firmy: „Powiatowe Towarzystwo handlowe, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Krakowie. Uchwałą spółników z 10 marca 1921 podwyższono kapitał zakładowy z kwoty 410.000 Kor. na 581.000 Mkp. wpłacono w całości podwyższony kapitał. Zawiadowca Józef Maczynski ustąpił, w miejsce jego wybrano zawiadowcą dotychczasowego zastępcę zawiadowcy P. Hantschla, a w miejsce tegoż wybrano zastępcę zawiadowcy P. Pawła Hewala. Dzień wpisu: 20 kwietnia 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy, Oddz. III.

Kraków, 18 kwietnia 1921. 6228

Firm. 185/21. Oddz. C. IV. 4. Wpis do rejestru handlowego firmy spółkowej. Do rejestru oddział C wciągnięto co następuje: Siedziba firmy: Kraków. Brzmienie firmy: „Farmakos”, farmaceutyczno-kosmetyczne laboratorium, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Przedmiot przedsiębiorstwa: Wyrób i przyrządzanie materiałów i preparatów, przeznaczonych do użytku leczniczego, oraz materiałów kosmetycznych i ich sprzedaż. Forma spółki: Spółka w myśl ust. z 6 marca 1906 L. 53 Dz. u. p. oparta na kontrakcie ddo Kraków 11 stycznia 1921 L. R. 1343. Kapitał zakładowy spółki w kwocie 200.000 wpłacono gotówką. Do zastępców spółki są uprawnieni zawiadowcy: dr. Zygmunt Grünzweig, adwokat w Krakowie, Grodzka 1. 42, Edwin Kolbin, dyrektor w Krakowie, ul. Szpitalna 1. 38, Stanisław Manowarda, magister farmacji w Czyżuach. Firmę podpisują dwaj zawiadowcy zbiorowo, wypisując pod brzmieniem firmy swe nazwisko. Dzień wpisu: 10 marca 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy.

Kraków, 1 marca 1921. 6222

Firm. 397/21. Stow. VI. 18. Zmiany i dodatki do wpisanych już firm stowarzyszeń. Wpisano w rejestrze stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych. Siedziba stowarzyszenia Jadowniki pow. Brzesko. Brzmienie firmy: Chłopsko robotnicze stowarzyszenie spożywcze, stow. zarej. z ograniczoną poręką. Członkiem Dyrekcji wystąpił Michał Siewcz. Członkiem Dyrekcji wybrany Stanisław Kozioł w Jadownikach zamieszkały. Wyokość udziału dotąd 100 kor. obecnie 509 Mk. Data wpisu 11 kwietnia 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy Oddz. II.

Kraków dnia 5 kwietnia 1921. 6227

Firm. 645/21 Oddz. C. III. 169. Zmiany i dodatki odnoszące się do wpisanych już w rejestrze handlowym firm spółek. Do rejestru oddział C wciągnięto co następuje: Siedziba i brzmienie firmy. A. Grodzka Fabryka sztucznych nawozów i innych przetworów chemicznych, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Krakowie, Prokurę kolektyną udzieleno inżynierowi Feliksowi Nowakowi kierownikowi technicznemu fabryki sztucznych nawozów równocześnie z tem, że będzie miał prawo podpisywania

firmy spółki łącznie z jednym ze zawiadowców spółki. Dzień wpisu 19 maja 1921.

Sąd okręgowy, jako handl. Oddz. II.

Kraków, dnia 16 maja 1921. 6233

Firm. 562/21. Oddz. A. I. 169. Zmiany i dodatki odnoszące się do wpisanych już w rejestrze handlowym firm kopców pojedynczych. Do rejestru Oddz. A wciągnięto co następuje: Siedziba firmy Kraków. Brzmienie firmy Sal. Singer. Dotychczasowy przedmiot przedsiębiorstwa. Agencja handlowa przy sprzedaży towarów kolonialnych i hurtowny handel towarami kolonialnymi i agencja handlowa przy sprzedaży tych towarów. Dzień wpisu: 2 maja 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy. Oddz. II.

Kraków, dnia 29 kwietnia 1921. 6234

Firm. 564/21. Stow. C. IV. 25 Zmiany i dodatki odnoszące się do wpisanych już w rejestrze handlowym firm spółek. Do rejestru Oddz. C wciągnięto co następuje: Siedziba firmy Kraków. Brzmienie firmy: Jerry Centrala amerykańskich urządzeń biurowych dla Galicji i Bukowiny i Król. Polskiego, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Zakład filialny we Lwowie. Wykreślono Jana Biema jako pełnomocnika i kierownika filii we Lwowie. Dzień wpisu 22 maja 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy.

Kraków dnia 18 maja 1921. 6238

Firm. 664/21. Stow. II. 29. Zmiany i dodatki do wpisanych już firm stowarzyszeń. Wpisano w rejestrze stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych. Siedziba stowarzyszenia Brzesko. Brzmienie firmy Towarzystwo zaliczkowe w Brzesku, stowarzyszenie zarejestrowane z ograniczoną odpowiedzialnością. Uchwałą walnego zgromadzenia z 15 grudnia 1920 zmieniono postanowienie § 12 statutu. Wysokość udziału dotąd 10 kor. obecnie 200 Mk. 1. Członkiem dyrekcji wybrany Szczyński Chrapczyński w Brzesku. Data wpisu: 22 maja 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy.

Kraków, 17 maja 1921. 6239

Firm. 39/21. Reg. A. 35. Wpis do rejestru handlowego firmy kupca pojedynczego. Należy wpisać do rejestru handlowego Reg. A. Siedziba firmy: Stryj. Brzmienie firmy: Dom handlowy Kazimierz Wasong firma protokółowana. Przedmiot przedsiębiorstwa: hurtowna sprzedaż artykułów pierwszej potrzeby, tuzieży szkła i porcelany. Właściciel Kazimierz Wasong. Dzień wpisu: 21 kwietnia 1921.

Sąd okręgowy j. handl. Oddział IV.

Stryj, dnia 17 kwietnia 1921 6107

Firm. 123/20. Oddz. C. I. 38. Zmiany i dodatki odnoszące się do wpisanych już w rejestrze handlowym spółek. Do rejestru oddział C wciągnięto co następuje: Siedziba firmy Boryslaw. Brzmienie firmy Ratocezy Petroleum Gesellschaft, Gesellschaft mit beschränkter Haftung. Wystąpił dotychczasowy zawiadowcy naz. Zygmunt Kiarfeld i Tomasz Fall Dolgisch złożony swoje mandaty. Zawiadowcami ustanowieni zostali Benjamin Seidmann. Józef Dawdaer i Marcell Edward de Jany. Dwaj zawiadowcy upoważnieni są do kolektynego podpisywania firmy. Postanowienia ustępów VI i VII kontraktu spółki zmienione zostały uchwałą walnego zgromadzenia z dnia 3 lipca 1920. L. rep. 72090. Dzień wpisu 30 grudnia 1920.

Sąd okręgowy jako handlowy, Oddz. II.

Sambor, 30 grudnia 1920. 5999

Firm. 735/21. Uchwała. W rejestrze dla stowarzyszeń wpisano przy stowarzyszeniu „Składnica Kótek rolniczych w Strzyżowie stowarzyszenie zarejestrowane z ograniczoną poręką” zmianę § 10 statutu w tym kierunku, że wysokość udziału ustanowiono na 500 Mk. Wpis ten ogłosił się w „Gazecie Lwowskiej”.

Sąd okręgowy jako handlowy. Oddz. V.

Rzeszów, dnia 14 maja 1921. 6255

Firm. 652/21. Oddz. B. I. 97. Zmiany i dodatki odnoszące się do wpisanych już w rejestrze handlowym firm. Do rejestru Oddz. B wciągnięto co następuje: Siedziba firmy Kraków ul. Dumajewskiego 6. Brzmienie firmy L. & G. Kaden Tow. akcyjne. Ustąpił członkowie Rady zawiadowczej. Antoni Tuła, Antoni Masiek, dr. Leon Ader, inż. Józef Weinberger, dyrektor Hugo Fejfel, Wacław Włock i Józef Biskup. Członkami Rady zawiadowczej wybrani prowi ryicznie po myśli § 25 statutu. Henryk Bubela przemysłowiec w Krakowie, dr. Adolf Meisels adwokat krajowy w Krakowie, bar. Roger Bataglia przemysłowiec w Krakowie,

Franciszek Zielinski przemysłowiec w Krakowie, dr. Henryk Rappaport adwokat krajowy w Krakowie, Zdzisław Zdanowicz przemysłowiec w Krakowie, Wiktor Petit przemysłowiec w Krakowie. Dzień wpisu 18 maja 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy, Oddział II.

Kraków 17 maja 1921. 6235

Firm. 673/21. Do rejestru C wpisano przy firmie spółkowej „Polskie Towarzystwo dla handlu i przemysłu w Rzeszowie, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” następujące zmiany. 1. Kontrakt spółki z daty Rzeszów 7 marca 1920 do L. r. 1359 częściowo zmienionym został kontraktem spółki z daty Rzeszów 12 marca 1921 do L. rep. 2465 na skutek uchwały walnego zgromadzenia z dnia 23 stycznia 1921 jak załączka w księdze załącznikow. 2. Kapitał zakładowy podwyższony został do kwoty 600.000 Mk, który w całości wpłacono.

Sąd okręgowy jako handl. Oddz. V.

Rzeszów, 23 kwietnia 1921. 6254

Firm. 2979/20. Uchwała. W rejestrze stowarzyszeń wpisano przy firmie „Polskie Towarzystwo dla handlu i przemysłu w Rzeszowie z ograniczoną poręką” następujące zmiany. Wykreślono prokurę Wojciechowi Szkole udzieloną z natomiast wpisano prokurę dla Zygmunta Szustra w Rzeszowie. Wpis ten ogła za się w „Gazecie Lwowskiej”.

Sąd okręgowy jako handlowy Oddział V.

Rzeszów, dnia 4 grudnia 1920. 6253

Firm. 1965/20. Wpis firmy pojedynczej. Do rejestru wpisano dnia 17 maja 1921. Siedziba firmy Baranów. Brzmienie firmy Stanisław Szewczyk. Przedsiębiorstwo „Gospodnictwo szynkarstwo”. Posiadać Stanisław Szewczyk w Baranowie.

Sąd okręgowy jako handlowy, Oddz. V.

Rzeszów, dnia 7 maja 1921. 6252

Firm. 512/19. Sąd okręgowy jako handlowy zarządza na dniu dzisiejszym przy firmie Stowarzyszenie spożywcze pracowników polskiego kolei państwowych w Rozwadowie, stow. zarej. z ograniczoną poręką wpis zmiany członków zarządu. Ustąpił członkowie zarządu Idac Andrzej, Przybylski Władysław, Grzegorz Stanisław Wybrani członkowie zarządu Andrzej Zielinski, przewodniczący, Kapuśniak Franciszek kontrolor, Krzyżek Franciszek, kasjer, wszyscy w Rozwadowie.

Sąd okręgowy jako handlowy, Oddz. V.

Rzeszów, 27 grudnia 1919. 6248

Firm. 55. Stow. II. 1084. Zmiany dotyczące już wpisanego stowarzyszenia. W rejestrze stowarzyszeń wpisano dnia 14 maja 1921 przy stowarzyszeniu Spółka czeszczońskie i pożyczek w Żabnie stowarzyszenie zarejestrowane z ograniczoną odpowiedzialnością następujące zmiany. Ustąpił z zarządu Jakob Kurkowski zastępca przewodniczącego w jego miejsce wybrano zastępcą przewodniczącego Jana Panterę restauratora w Żabnie.

Sąd okręgowy. Oddział IV.

Tarnów, dnia 14 maja 1921. 6190

Firm. 171. Rg. A. III. 63. Wpis firmy pojedynczej. Do rejestru wpisano. Dnia 24 marca 1921. Siedziba firmy Lwów, Sykstuska 64 a. Brzmienie firmy Biuro handlowo-rolnicze „Agrotechnic” L. Bajenzenko. Czas rozpoczęcia 1 października 1920. Przedmiot przedsiębiorstwa. Hurtowna sprzedaż maszyn i narzędzi rolniczych i gospodarskich, smarów i olejów mineralnych, obuwia i skór wyprawionych, towarów żelaznych technicznych i elektrotechnicznych, tekstylnych, chemicznych, naty, benzyny, surowców i półfabrykatów bez utrzymania składów, traktorów i samochodów oraz zakup bydła dla wojska. Właściciel firmy Leonid Bajenzenko, przemysłowiec we Lwowie Sykstuska 64 a. Podpis firmy. Pod brzmieniem firmy podpis posiadacz firmy.

Sąd okręgowy jako handlowy Oddz. IV.

Lwów dnia 18 marca 1921. 6119

Firm. 23 stow. II. 1764. Zmiany dotyczące już wpisanego stowarzyszenia. W rejestrze stowarzyszeń „Towarzystwo spożywcze robotników Łączność” w Rzędzynie, stowarzyszenie zarejestrowane z ograniczoną poręką wpisano dnia 26 lutego 1921 następujące zmiany. Wskutek podwyższenia udziałów z kwoty 40 kor. na 70 Mk. § 6 statutu wpisywać będzie udział każdego członka ustanawia się się najmniej na 70 Mk. it. d. Ustąpił członkowie zarządu: Ignacy Koderzej, Stanisław Bobrowski, oraz zastępcy członków Władysław Dębski i Andrzej B... na w miejsce ich wybrano Józefa Kaspraka, Józefa Dziedzica jako członków. Ignacego Urjasza i Stanisława Wójcika jako zastępców członków. Wstrzymujące przyja

cie do wiadomości zestawienia rachunkowego za czas od 24 sierpnia 1919 do 31 grudnia 1920 poleca się Przełożёнству aby zestawienie to ogłosił w jednym z pism publicznych i dowód ogłoszenia przedłożył.

Sąd okręgowy, Oddz. IV.

Taragów dnia 26 lutego 1921 r. 6191

Firm. 42/21. Staw. 623. Zmiany i dodatki do wpisanych już firm stowarzyszeń. Wpisano w rejestrze stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych. Siedziba stowarzyszenia: Stryj. Bractwo firm: Towarzystwo spółkowe z ogranicz. poręka personalu agrarjalni w Stryju. Członkowie: dyrekcja wystąpił: Zygmunt Tarankowicz, Wojciech Świątecki, Stanisław Schaffner, Leon Jura i Józef Mazepa. 2. Członkowie dyrekcji wybrani: Zdzisław Górski, Stanisław Gidliński, Stanisław Głuchacz, Wiktor Spätt i Jan Kogut. Data wpisu 2 maja 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy Oddz. IV.

Stryj dnia 17 kwietnia 1921. 6208

Firm. 349/21. Oddz. A. III. 191. Wpis do rejestru handlowego firmy kupca poleżącego. Wpisano do rejestru handlowego oddział A Siedziba firmy Kraków ul. Wolnica 5. Bractwo firm: „Saul Immerglück”. Przedmiot przedsiębiorstwa: Kocisowy handel bytów. Właściciel Saul Immerglück. Polps firmy: Właściciel firmy podpisować będzie w imieniu i nazwiskiem. Dzień wpisu: 23 marca 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy.

Kraków 18 marca 1921. 6221

Firm. 508/21 Staw. V. 22. Zmiany i dodatki do wpisanych już firm stowarzyszeń. Wpisano w rejestrze stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych. Siedziba stowarzyszenia: Łęka. Bractwo firm: Spółka Oszczędnosci i pomocy w Łęce stowarzyszenie zarobkowe z ogranicz. poręką. Członkowie zarząd: Jan Dęborz zastępca, wybrany członkiem i zastępcą przelożonego zarządu Jan Pagacz gospodarz w Łęce. Dzień wpisu: 4 maja 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy.

Kraków, 29 kwietnia 1921. 6224

Firm. 558/21. O. C. II. 203. Zmiany i dodatki odnoszące się do wpisanych już w rejestrze handlowym firm spółek. Do rejestru oddział C wciągnięto co następuje: Siedziba i bractwo firm: Elbaga spółka handlowo-przemysłowa i biuro inżynierskie w Krakowie spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, kapitał zakładowy w kwocie 5 000 000 Mk. wpłacono w całości przez uzupełnienie go kwota 1 200 000 Mk; do wpłaconych poprzednio 3 750 000 Mk Tadeusz Zbierawski zastąpił do stanowiska zastępcy zawiadawcy spółki. Prokura Rogera hr. Morsztyna zgłosiła. Dzień wpisu 4 maja 1921 r.

Sąd okręgowy jako handlowy.

Kraków, dnia 28 kwietnia 1921. 6225

Firm. 557/21 Sp. III. 7. Zmiany i dodatki odnoszące się do wpisanych już w rejestrze handlowym firm spółek. Do rejestru spółek wciągnięto co następuje: Siedziba i bractwo firm: Akcyjny Bank hipotecny filja w Krakowie. Wpis. Dyrektorem Zakładu filjalnego w Krakowie jest Herman Horowitz w Krakowie ul. Wolska 20 zamieszkały, sprostowano w ten sposób że Dyrektorem Zakładu głównego we Lwowie jest p. Herman Horowitz we Lwowie ul. Zimiskowskiego Nr. 6 zamieszkały. Dzień wpisu 27 kwietnia 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy. Oddz. II.

Kraków, 23 kwietnia 1921. 6226

Firm. 52/21. Rz. C. I. 196. Wpis firmy spółkowej. Do rejestru wpisano: Siedziba firmy: Biecz w Małopolsce. Bractwo firm: „Jagoda”, fabryka przetworów owocowych, jarzynowych i chemicznych w Bieczu spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Kwartalnik spółki z daty Biecz 6 kwietnia 1921. Lr. 5460. Przedmiot przedsiębiorstwa: wytwarzanie przetworów owocowych, jarzynowych i chemicznych, nabywanie artykułów do wytwarzania tych przetworów potrzebnych, tudzież sprzedaż tych przez spółkę wytwarzanych przetworów. Kapitał zakładowy wynosi 840 000 Mk wpłacony w całości do kasy spółki. Zarząd spółki składa się z trzech członków z misnowice: Kotowicz Tadeusz, Rusek Witold, Czerniewski Eugeniusz. Podpis spółki skuteczny mają dwaj zawiadawcy spółki w ten sposób, że pod nazwą spółki wydrukowane, wypisane lub stempelką wycisnietą podpisem swym podpisuje misnowice przelozonego swego imienia i pełne swoje nazwisko ogłoszenia spółki skuteczne być mają przez umieszczenie ich w biurze spółki w miejscu łatwo widocznym.

Sąd okręgowy, Oddział IV.

Jasło, dnia 14 maja 1921. 6148

Firm. 133. Rg. B. I. 87. Zmiany i dodatki odnoszące się do firm już wpisanych. Do rejestru wpisano dnia 24 lutego 1921. Siedziba firmy Lwów. Bractwo firm: fabryka i rafineria cukru Towarzystwa akc. w Chodorowie. Następująco zmiany. Prokurę udzieleno inż. Adamowi Piotrowskiemu w Chodorowie.

Sąd okręgowy jako handlowy, Oddz. IV.

Lwów, dnia 12 lutego 1921. 6180

Firm. 474 Rg. A. III. 78. Wpis firmy pojedynczej. Do rejestru wpisano dnia 19 kwietnia 1921. Siedziba firmy: Lwów. Frydrychów 8. Bractwo firm: „Fortuna”, koncesjonowana agencja dla transakcji majątkowych Platona Kuryłowicza we Lwowie, ul. Frydrychów 8. Przedmiot przedsiębiorstwa: pośrednictwo w kupnie i sprzedaży nieruchomości, a mianowicie nieruchomości rezydencyjnych i dóbr ziemskich. Dzień rozpoczęcia przedsiębiorstwa: 1 kwietnia 1921. Podpis firmy: pod wyłożonym stemplem względnie wydrukowanym lub wypisanym brzmieniem firmy: podpis właściciela.

Sąd okręgowy jako handlowy, Oddz. IV.

Lwów, dnia 18 kwietnia 1921. 6129

Firm. 41/21. Rg. A. I. 5. Zmiany i dodatki odnoszące się do wpisanych już w rejestrze handlowym firm kupców pojedynczych i spółek. Do rejestru A wciągnięto co następuje. Siedziba firmy zarządu głównego Lwów, filja Stanisławów. Bractwo firm: filja Polski Bank krajowy filja w Stanisławowie. Prokurę udzieleno Konstancemu Wisniewskiemu urzędnikowi filji Polskiego Banku krajowego w Stanisławowie, który firma tejże filji będzie podpisywał w ten sposób że pod brzmieniem firmy filji pod żywoją nazwisko z dodatkiem za prokurę wskazującym. Dzień wpisu 16 marca 1921.

Sąd okręgowy jako handlowy, Oddz. II.

Stanisławów, dnia 12 marca 1921. 6096

Firm. 165/20 Staw. IV. 424. Wpis stowarzyszenia. Do rejestru wpisano dnia 28 marca 1921. Siedziba firmy: Krosno. Bractwo firm: Stowarzyszenie społeczne Kępa Związku inwalidów Rzeczypospolitej Polskiej w Krosnie. Stowarzyszenie z ogranicz. poręką. Przedmiot przedsiębiorstwa: Celem stowarzyszenia jest: nabywanie środków żywności, ubiorów, przedmiotów potrzebnych do gospodarstwa domowego, rolniczego i przemysłowego, jak również towarów wszelkiego gatunku, a to drogą kupna, wymiany, wytwarzania lub wyrabiania i zbywania tychże towarów swym członkom za gotówkę lub w drodze wymiany, tudzież przyjmowanie i oprocentowywanie wkładów koczowniczych swych członków. Drobną sprzedaż towarów za gotówkę poza kontyngentem również nie członkom dozwolone. Statut z dnia 24 października 1920 uchwał. Wynosi 100 Mk., członek odpowiada swoim udziałem i dalszą kwotą odpowiadającą udziałowi. Ogłoszenia następują przez afiszowanie lub umieszczenie w dziennikach Zarząd składa się z trzech członków: Zajdel Józef przewodniczący, Delimit Franciszek zastępca, Gusiak Józef skarbnik. Prokurę udzieleno Wojciechowi Bieni. Firmę podpisują dwaj członkowie zarządu lub jeden członek zarządu i prokurzysta w ten sposób, że pod pieczęcią firmy umieszczają swe podpisy.

Sąd okręgowy Oddział IV.

Jasło, 15 stycznia 1921. 6144

Edykta

w sprawie uznania za zmarłego.

T. 79/21/4. Zarządzenie postępowania celem uznania za zmarłego. Nikoła Antoniuk syn Iwana, urodzony 17/5 1883 w Trofianówce powiat Kołomyja, ożeniony 19/11 1908 z Marią z Dutczaków, odszedł w sierpniu 1914 z 24 pp. na wojnę, popadł w niewolę rosyjską skąd pisał żonie ostatni raz dnia 6 sierpnia 1917 poczem wszelki ślad po nim zanikł. Gdy zatem można przyjąć, że istnieją warunki ustawowego domniemania śmierci w myśl § 24 l. 2 u. c. i § 1 ustawy z 21/3 1918 cz. p. p. Nr. 128 wdraża się na wniosek Marii Antoniuk postępowanie celem uznania wymienionej osoby za zmarłą i ogłasza się wezwanie, ażeby udzielono wiadomości o zaginionym sądowi albo kuratorowi p. adw. Nikoła Antoniuka, syna Iwana wzywa się, o ile żyje, aby stawił się przed podpisany Sądem lub w inny sposób dał znać o sobie. Po dniu 1 listopada 1921 jednakowoż nie wcześniej jak w 6 miesięcy od dnia ogłoszenia tego edyktu w gazecie urzędowej, Sąd na ponowny wniosek orzeknie o uznaniu za zmarłego.

Sąd okręgowy, Oddział IV.

Kołomyja, dnia 21 marca 1921. 7602

T. 416/20/3. Wdrożenie postępowania celem uznania za zmarłego. Hryńko Pasternak syn Iwana z Pałuchowa wieki-go pow. Glińiany, powołany z początkiem sierpnia 1914 roku do służby wojskowej do ówczesnego wódcy i wszelki ślad po nim zaginął co stwierdza również poświadczenie Urzędu mianego w Poluchowie wielkim. Gdy zatem przyjąć należy, że zachodzi ustawowe domniemanie z § 1 i 2 ustawy z dnia 31 marca 1918 Nr. 128 dz. p. p. przeto na prośbę siostry jego Marii Pasternak zam. Sachman wdraża się postępowanie celem uznania Hryńka Pasternaka za zmarłego. Wydaje się przeto ogólne wezwanie, aby udzielono sądowi lub kuratorowi p. drowi Naglerowi adwokatowi w Złoczowie, którego ustanawia się zarazem obrońcą węgla małżeńskie wiadomości o powyższym wymienionym. Gdyby Hryńko Pasternak mimo to żył, wzywa się go, aby przed niżej wymienionym Sądem się stawił lub w inny sposób wiadomości o swym życiu. Sąd tutejszy na ponowną prośbę po dniu 15 lutego 1922 rozstrzygnie o uznaniu za zmarłego.

Sąd okręgowy Oddział IV.

Złoczów, 27 grudnia 1920 7593

T. 144 21/4. Zarządzenie postępowania celem uznania za zmarłego. Jurko Orobec Iwana urodzony 25 lipca 1886 r. w Żaluziu nad Czaremosem, powiat Sniatyn, ożeniony 12 marca 1912 z Katarzyną z Gajarów odszedł w sierpniu 1914 z 36 p. obrony klasowej na wojnę. Żonie pisał ostatni raz z końcem września 1915 z niewoli rosyjskiej poczem wszelki ślad o nim zaginął. Świadczenie Wasyl Dikura i Iwana Kulaki zeznali, że z wiosną 1915 wstano ich wraz z Orobem na granicę wschodnią Prus do kopania szanów, gdzie Orobec przed zimą 1915 zachorował i oddano go do jakiegoś szpitala i od tego czasu świadkowie go więcej nie widzieli. Gdy zatem można przyjąć, że zistnieją warunki ustawowego domniemania śmierci w myśl § 24 l. 2 u. c. i § 1 ustawy z 31 marca 1918 Dz. p. p. Nr. 128 wdraża się na wniosek Katarzyny Orobec postępowanie celem uznania wymienionej osoby za zmarłą i ogłasza się wezwanie, ażeby udzielono wiadomości o zaginionym sądowi albo kuratorowi p. adw. dr. Bismierowi w Sniatynie. Jurka Orobec Iwana wzywa się, o ile żyje aby stawił się przed podpisany Sądem lub w inny sposób dał znać o sobie. Po dniu 1 stycznia 1922 jednakowoż nie wcześniej jak w 6 miesięcy od dnia ogłoszenia tego edyktu w gazecie urzędowej Sąd na ponowny wniosek orzeknie o uznaniu za zmarłego.

Sąd okręgowy, Oddział IV.

Kołomyja 25 maja 1921. 7608

T. 132/21/4. Zarządzenie postępowania celem uznania za zmarłego. Wasyl Aksaniuk Nikoła, urodzony 10 października 1883 w Krasnostawach powiat Sniatyn, ożeniony 5 marca 1905 z Wasyliną z Nerpikow odszedł w sierpniu 1914 na wojnę światową w roku 1918 dostał się do niewoli włoskiej skąd pisał żonie ostatni raz dnia 6 sierpnia 1919 poczem wszelki ślad o nim zaginął. Świadek Michał Andryjaszczuk zeznał, że przebywał razem z zaginionym w niewoli włoskiej w miejscowości C. uznana w Calabrii w lecie 1919 r. i że Aksaniuk chorował na ranę w piersiach, którą odniósł w czasie wojny. Świadek wysłano na roboty w okolicy Contenza i często odwiedzał chorego chorego Aksaniuka Świadek wysłano następnie w dalszą okolicę na roboty a wróciwszy po kilku miesiącach do Contenza nie zastał więcej tam Aksaniuka i żaden z jeńców nie mógł mu powiedzieć co się z nim stało. Gdy zatem można przyjąć, iż zistnieją warunki ustawowego domniemania śmierci po myśli § 24 l. 2 u. c. i § 1 ust. z 31 marca 1918 Nr. 128 dz. p. p. wdraża się na wniosek żony zaginionego Wasyliny z Nerpikow Aksaniuk z Krasnostawiec postępowanie celem uznania wymienionej osoby za zmarłą i ogłasza się wezwanie ażeby udzielono wiadomości o zaginionym sądowi albo kuratorowi p. a w. dr. Manu w Sniatynie. Wasyla Aksaniuka Nikoła wzywa się, o ile żyje aby stawił się przed podpisany Sądem lub w inny sposób dał znać o sobie. Po dniu 1 stycznia 1921 r. jednakowoż nie wcześniej jak w 6 miesięcy od dnia ogłoszenia tego edyktu w Gazecie urzędowej Sąd na ponowny wniosek orzeknie o uznaniu za zmarłego.

Sąd okręgowy, Oddział IV.

Kołomyja, dnia 1 maja 1921 7607

T. IV/66/21/2. Wdrożenie postępowania celem uznania za zmarłego. Franciszek Polak syn Franciszka i Anny urodzony 1884 w Inwałdzie powiat Wadowice, żołnierz 93 pułku piechoty austr. od lutego 1915 nie dał o sobie wiadomości. Gdy zatem przyjąć należy, że zachodzi ustawowe domniemanie z § 24. l. 2. ust. c. przeto wdraża się na

prośbę jego żony Anny postępowanie, celem uznania za zmarłego. Wydaje się przeto ogólne wezwanie, aby udzielono sądowi wiadomości o powyższym wymienionym Franciszku Polaka wzywa się, aby przed niżej wymienionym Sądem stawił się lub w inny sposób wiadomości o swym życiu. Sąd tutejszy na ponowną prośbę za pół roku od dnia wdrutowania ogłoszenia w „Gazecie lwowskiej” rozstrzygnie o uznaniu za zmarłego.

Sąd okręgowy, Oddział IV.

Wadowice dnia 14 maja 1921. 7340

T. IV/58/21/2. Wdrożenie postępowania celem uznania za zmarłego Stanisław Maślak syn Wawrzyńca i Anny, urodzony 1870 roku w Sidlinie koło Jordanowa, wyjechał w roku 1900 do Ameryki stan nowojorski a w roku 1910 do stanu Ohio skąd dał ostatnią wiadomość o sobie w czerwcu 1910 roku. Gdy zatem przyjąć należy, że zachodzi ustawowe domniemanie z § 24 l. 1. ust. c. przeto wdraża się na prośbę jego żony Rozalii ze Sidliny postępowanie celem uznania za zmarłego. Wydaje się przeto ogólne wezwanie, aby udzielono sądowi lub kuratorowi p. Abixemu Temce za Sidliny wiadomości o powyższym wymienionym, Stanisława Maślaka wzywa się, aby przed niżej wymienionym Sądem stawił się lub w inny sposób wiadomości o swym życiu. Sąd tutejszy na ponowną prośbę po dniu 21 czerwca 1922 roku rozstrzygnie o uznaniu za zmarłego.

Sąd okręgowy, Oddział IV.

Wadowice dnia 21 kwietnia 1921. 7338

T. 87/21/4. Zarządzenie postępowania celem uznania za zmarłego Waayl Andrusiak Antosia urodzony 10 1 1882 w Wiercho-wem powiat Horodnka, ożeniony 8/2 1909 z Elżbietą z Ostafiejczuków odszedł w sierpniu 1914 na wojnę z 48 pp. Ostatni raz pisał żonie w roku 1915 z niewoli rosyjskiej i od tego czasu wszelki ślad o nim zaginął. Gdy zatem można przyjąć, że zistnieją warunki ustawowego domniemania śmierci w myśl § 24 l. 2 u. c. i § 1 ustawy z 21/3 1918 Dz. p. p. Nr. 128, wdraża się na wniosek Eustokii Andrusiak postępowanie celem uznania wymienionej osoby za zmarłą i ogłasza się wezwanie ażeby udzielono wiadomości o zaginionym sądowi albo kuratorowi p. adw. drowi Werberowi w Horodence. Wasyla Andrusiaka Antosia wzywa się, o ile żyje, aby stawił się przed podpisany Sądem, lub w inny sposób dał znać o sobie. Po dniu 1/11 1921 jednakowoż nie wcześniej jak w 6 miesięcy od dnia ogłoszenia tego edyktu w gazecie urzędowej, Sąd na ponowny wniosek, orzeknie o uznaniu za zmarłego.

Sąd okręgowy, Oddział IV.

Kołomyja, dnia 21 marca 1921. 7601

T. 396/20. Wdrożenie postępowania celem uznania za zmarłego. Ewa z Matwijow Wysocka wniosła o uznanie jej męża Michała Wysockiego z Pianowic za zmarłego. Z zeznań wnioskodawczyni popartych poświadczeniem biura wywiadowego austriackiego czerwonego krzyża z daty Wiednia 20 października 1915 L. 9123 wynika, że Michał Wysocki urodzony w Pianowicach w roku 1886 jako żołnierz 77 pp. padł na wojnie dnia 5 listopada 1914 roku. Na podstawie ustawy z dnia 31/3 1918 Nr. 128 Dz. p. p. wdraża się postępowanie celem uznania za zmarłego Michała Wysockiego. Wzywa się przeto ogólne wezwanie aby udzielono sądowi lub kuratorowi p. dr. Joachimowi Verstandigowi w Samborze wiadomości o powyższym wymienionym. Sąd tut. na ponowną prośbę do dnia 1 czerwca 1921 rozstrzygnie o uznaniu za zmarłego.

Sąd okręgowy, Oddział V.

Sambor, dnia 31. grudnia 1920. 7588

T. 45 21/3. Wdrożenie postępowania celem uznania za zmarłego. Marija z Kołodnickich Zapotocka wniosła o uznanie jej ojczyma Andrzeja Ołaza za zmarłego. Z zeznań wnioskodawczyni i świadków Justyny i o Kołodnickiej z Ołaz, Katarzyny Kołodnickiej, Domytra Ołaza i Stefana Ołaza wynika, że Andrzej Ołaz jako woźnica przy b. arm. austriackiej dostał się do niewoli rosyjskiej skąd od 4 lat nie ma o nim żadnej wiadomości. Że wedle opowiadania towarzyszy niewoli miał on dnia 30 grudnia 1916 umrzeć. W myśl ustawy z 16 lutego 1883 Nr. 16 Dz. p. p. wdraża się postępowanie celem uznania za zmarłego. Wydaje się przeto ogólne wezwanie, udzielono sądowi lub kuratorowi drowi Arturovi Mondererowi adwokatowi w Samborze wiadomości o powyższym wymienionym. Sąd tutejszy na ponowną prośbę po dniu 1 lutego 1922 rozstrzygnie o uznaniu za zmarłego.

Sąd okręgowy, Oddział V.

Sambor, dnia 10 czerwca 1921. 7589

T. 149 21/4. Zarządzenie postępowania celem uznania za zmarłego. Michał Gerysz

Nykoły, urodzony 23 lipca 1884 w Siemkowiech powiat Horodenka, ożeniony 6 czerwca 1909 z Katarzyną z Kiełbasów odszedł w sierpniu 1914 z 36 p. obrony krajowej na wojnę Ostatni raz pisał listy z Rosji po dniach 1915 po czym wszelki ślad o nim zaginął. Gdy zatem można przyjąć, że zaistniały warunki ustawowego domniemania śmierci w myśl § 24 l. 2 u. c. i § 1 ust. z 31 marca 1918 Nr. 128 Dz. p. p. wdraża się na wniosek Katarzyny Gerysz postępowanie celem uznania wymienionej osoby za zmarłą, i ogłasza się wezwanie, ażeby udzielono wiadomości o zaginionym Sądowi albo kuratorowi p. adwokatowi dr. Allerhandowi, Michała Gerysza Nykoły wzywa się, o ile żyje, aby stawił się przed podpisanym Sądem lub w inny sposób dał znać o sobie. Po dniu 1 grudnia 1921 r. jednakoż nie wcześniej jak w 6 miesięcy od dnia ogłoszenia tego edyktu w gazecie urzędowej Sąd na ponowny wniosek orzeknie o uznaniu za zmarłego.

Sąd okręgowy. Oddział IV.

Kołomyja, 24 kwietnia 1921. 7609

T. 131/21/4. Tymofej Martyniszyn syn Teodora ur. 15 sierpnia 1877 r. w Kruchowie powołany w r. 1914 do austriackiego 35 p. obrony kraj. brał w tym roku czynny udział w wojnie światowej, dostał się do niewoli rosyjskiej. Ostatni raz pisał jako jeńca wojenny z Petersburga jeszcze 1915 r. Od tej pory brak o nim jakiegokolwiek wieści. Gdy zatem prawdopodobnie, że nieobecny zmarł wdraża się na prośbę Tekli Martyniszyn postępowanie na uznanie Tymofeja Martyniszyna za zmarłego. Wydaje się przede ogólne wezwanie, aby udzielono Sądowi lub kuratorowi adwokatowi Grossowi w Złoczowie wiadomości o zaginionym. Gdyby Tymofej Martyniszyn jeszcze żył ma on zawiadomić o tem. Na ponowną prośbę po 6 miesiącach od dnia ogłoszenia edyktu w „Gazecie Lwowskiej“ Sąd ostatecznie rozstrzygnie powyższą prośbę.

Sąd okręgowy Oddział IV.

Złoczów, 1 lipca 1921. 7591

T. 131/21/4. Zarządzenie postępowania celem uznania za zmarłego. Teodor Semków Jurko, urodzony 20 lutego 1892 w Książówce powiat Peczenizyn, służył przed

wybuchem wojny przy wojsku a w sierpniu 1914 w wiadomości Iwana Semków Pawła, że odchodzi ze swoim pułkiem na front serbski i od tego czasu nie daje o sobie znaku życia, co też stwierdza urząd gminny w Książówce poświadczaniem z 24 marca 1921 l. 178. Gdy zatem można przyjąć, że zaistniały warunki ustawowego domniemania śmierci w myśl § 24 l. 2 u. c. i § 1 ust. z 31 marca 1918 Dz. p. p. Nr. 128 wdraża się na wniosek Iwana Semków Pawła postępowanie celem uznania wymienionej osoby za zmarłą, i ogłasza się wezwanie, ażeby udzielono wiadomości o zaginionym Sądowi, albo kuratorowi p. adw. Kwaśnickiemu w Kołomyi. Fedora Semków Jurka wzywa się, o ile żyje, aby stawił się przed podpisanym Sądem, lub w inny sposób dał znać o sobie. Po dniu 1 grudnia 1921 jednakoż nie wcześniej jak w 6 miesięcy od dnia ogłoszenia tego edyktu w gazecie urzędowej. Sąd na ponowny wniosek orzeknie o uznaniu za zmarłego.

Sąd okręgowy. Oddział IV.

Kołomyja, dnia 30 kwietnia 1921. 7606

T. 559/21/4. Jan Nakoneczny, urodzony 17 stycznia 1882 r. w Kudynowcach powiat Zborów, powołany w r. 1914 do austriackiego wojska brał czynny udział w wojnie światowej i dostał się do niewoli włoskiej, skąd pisał poraz ostatni w maju 1918. Świadek Mórko Osadeła seznał, że Nakoneczny w niewoli włoskiej 1918 r. zachorował poczem wzięto go do szpitala. Od tej pory brak o nim jakiegokolwiek wieści. Gdy zatem prawdopodobnie, że nieobecny zmarł, wdraża się na prośbę Anny Nakonecznej postępowanie na uznanie Jana Nakonecznego za zmarłego. Wydaje się przede ogólne wezwanie, aby udzielono Sądowi lub kuratorowi dr. Mittelmannowi adw. w Złoczowie, wiadomości o zaginionym. Gdyby Jan Nakoneczny żył ma on zawiadomić o tam. Na ponowną prośbę po 6-ciu miesiącach od dnia ogłoszenia edyktu w „Gazecie Lwowskiej“ Sąd rozstrzygnie powyższą prośbę.

Sąd okręgowy. Oddział IV.

Złoczów, 31 maja 1921. 7592

T. V. 124/21/3. Wdrożenie postępowania celem przeprowadzenia dowodu zaszłej śmierci, Iwan Wasylak, urodzony 3 marca

1856 w Denysowie, powiat Ternopol, rolnik także zamieszkały i przynależny, zabrany w sierpniu 1915 r. przez władze okupacyjno-rosyjskie, wraz z innymi około 55 ludźmi z Denysowa, uprowadzony w głąb Rosji został następnie internowany w Troicku, gubern. Oremburskiej. Wedle seznał towarzysza wygnańca Jurka Szarawana, zachorował Iwan Wasylak po świętach Bożego Narodzenia obrządku prawosławnego 1916 r. i miał tamże umrzeć. Gdy wedle powyższego przyjęto na prośbę jego żony Anastacji Wasylak zarządza się postępowanie celem udowodnienia zaszłej śmierci. Wydaje się ogólne wezwanie, aby udzielono Sądowi w przeciągu 3 miesięcy a najdalej do 30 listopada 1921, lub też kuratorowi p. Mironowiczowi, adwokatowi w Ternopolu, którego równocześnie wstawić się obronę węgła małżeńskiego, wiadomość o zaginionym. Po upływie tego czasokresu i po podjęciu dowodów Sąd rozstrzygnie o wniosku.

Sąd okręgowy. Oddział V.

Tarnopol, dnia 12 lipca 1921. 7583

T. V. 155/21/3. Wdrożenie postępowania celem udowodnienia zaszłej śmierci. Michał Hubicki, urodzony 24 listopada 1892 w Zbarażu, powołany w czasie ogólnej mobilizacji sił zbrojnych byłej monarchii austriacko-węg. do czynnej służby wojskowej przy 35 p. opuścił w sierpniu 1914 r. swoje miejsce zamieszkania i dotychczas do domu nie powrócił. Wedle zaprzysiężonych seznał towarzyszy broni Franciszka Śliwskiego, Jana Jedzierowskiego był Michał Hubicki uczestnikiem wojny światowej w przebiegu tejże popadł w moc nieprzyjaciela miał umrzeć w niewoli rosyjskiej w miesiącu lutym 1915 r. w Serachs gubern. Zakaspijskiej. Gdy wobec powyższego jest prawdopodobnem, że Michał Hubicki poniósł śmierć, przeto na prośbę brata jego Eugenjusza Hubickiego zarządza się postępowanie celem udowodnienia zaszłej śmierci. Wydaje się ogólne wezwanie, aby w przeciągu 3 miesięcy od dnia ogłoszenia tego wezwania a najpóźniej do 15 października 1921 r. uwiadomiono Sąd o zaginionym. Po upływie tego czasokresu i po podjęciu dowodów Sąd rozstrzygnie o wniosku.

Sąd okręgowy. Oddział V.

Tarnopol, 18 czerwca 1921. 7584

T. IV. 129 20/3. Wdrożenie postępowania celem uznania za zmarłego. Stanisław Steliga, radca z Czarnej powołany w czasie mobilizacji w r. 1914 do służby wojskowej przy 30 p. p. wysłany został niebawem na front rosyjski, gdzie w czasie walk podczas pochodu wojsk austr. na Lublin miał zostać trafiony kulą nieprzyjacielską. Ostatnie wiadomości o jego życiu strzelała rodzina w sierpniu 1918 roku. Gdy zatem przyjęto, że zmarł, wdraża się na prośbę Stanisława Steligi postępowanie celem uznania za zmarłego. Wydaje się przede ogólne wezwanie, aby udzielono Sądowi lub kuratorowi p. Wiktorowi Messerowi, adwokatowi w Ternopolu, wiadomości o powyższym osobie. Świadek Steliga wzywa się, aby pisał lub w inny sposób uwiadomił o swoim życiu. Sąd ostatecznie na ponowną prośbę po dniu 10 lutego 1922 rozstrzygnie o wniosku za zmarłego.

Sąd okręgowy O. IV.

Tarnów, 10 czerwca 1921. 7654 3-2

T. IV. 129 20/3. Wdrożenie postępowania celem udowodnienia śmierci Jana Dubiel. Jan Dubiel, syn Antoniego i Marii z Warszawy, urodził się 26 listopada 1913 w Łosicach parafialnym w Warszawie z Agatą Urban córką Jana i Franciszki powołany do wojska w roku 1914 brał udział w czasie dnia 8 września 1914 pod Krasnym z której nie powrócił i od tego czasu ślad o nim zaginął. Gdy wobec powyższego jest prawdopodobnem, że Jan Dubiel poniósł śmierć, przeto na prośbę Agaty Dubiel wdraża się postępowanie celem udowodnienia zaszłej śmierci zaginionego. Wydaje się przede ogólne wezwanie, aby uwiadomiono Sąd albo kuratora Mariana Czernego, adwokata w Jasle, którego ustanawia się kuratorem węgła małżeńskiego między Janem Dubielem a Agatą z Urbanów zawartego aż do dnia 15 stycznia 1922 o zaginionym. Po upływie powyższego czasokresu i po przeprowadzeniu i podjęciu dowodów będzie rozstrzygnięte o dowodach zaszłej śmierci i uznania węgła małżeńskiego za rozwiązany.

Sąd okręgowy Oddział IV.

Jasło, dnia 21 lipca 1921. 7546 3-3

Na zasadzie § 16 statutu, Zarząd zawiadamia, że
Nadzwyczajne Zgromadzenie

Akejonarjuszów Spółki Akcyjnej p. t.

„**POTEGA**“

**Towarzystwo Polskich Fabryk
Huty żelazne S. A.**

odbędzie się dnia 27 sierpnia b. r. o godzinie 6 tej wieczorem w Krakowie w biurze adwokata dra E. Fischera ul. św. Marka l. 7.

Porządek dzienny:

1. Sprawozdanie Zarządu i zatwierdzenie dotychczasowych jego czynności.
2. Nabywanie dalszych nieruchomości.
3. Podwyższenie zakładowego kapitału na 500,000.000 Mk. (poł miljarde), oraz sposób i termin wypuszczenia akcji.
4. Zmiana i uzupełnienie statutu.
5. Uzupełnienie zarządu, oraz określenie wynagrodzenia dla członków Zarządu i Komisji Rewizyjnej.
6. Wnioski i interpelacje.

Zarząd.

OGŁOSZENIE.

Pow. Kasa chorych w Turce n/Stryjem podaje do publicznej wiadomości interesowanych, że wybory do Rady Kasy chorych w Turce odbędą się dnia 9 października b. r.

Listy wyborców są wyłożone do przeglądnięcia w godz. urzędowych w Biurze Pow. Kasy chorych w Turce, w oddziałach Kasy chorych w Boryni, Sokolikach, Siankach i w Jaworze od 1 sierpnia do 15 włącznie!

Listy kandydatów mają być przedłożone Zarządowi Kasy chorych do dnia 15 września b. r.

Bliższe szczegóły zawierają szersze wyborcze.

Turka, dnia 1 sierpnia 1921.

Za Zarząd Pow. Kasy chorych:

Dyr.: Wł. Polnarowicz mp.

Przewodniczący: L. Sternhell mp.

Czas odnowić przedpłatę!

Od roku 1880 **EDMUNDA RIEDLA** Lwów, Rutowskiego 3
istniający handel **HERBATE ANGIELSKA**
Herbaty i Kawy w najprzedniejszych gatunkach.

Zarządy dóbr i fabryk

mogą nabyć dla służby solwarskiej i robotników buty i trzewiki można wykonane po cenach bardzo przystępnych — w Burtowni dla Konsumów, Lwów, Romaunowca 11. — Na składzie także wielki zapas materiałów odzieżowych.

XVII. B. Departament Magistratu.

Lb. 597.

Komunikat

Magistrat podaje do wiadomości, że sprzedaż benzyny ciężkiej do primusów, rozpocznie się z dniem 2 b. m. a to w racyi po 1 litrze na gospodarstwa pozbawione instalacji gazowych, za odejęciem 6 kuponu z legitymacji spożywczej, w następujących akcjach rejonowych:

Dzielnica I: Bardsch — Zielona 34, Drapała — Pełczyńska 8, Kuś — Zyblikiewicza 5.
Dzielnica II: Haberkorn — B. Głowackiego 9, Kanner — Gródecka 10, Roht — Szpitalna 20, Sianków — Weteranów 5, Rad — Janowska 18, Jolies — Szpitalna 25.

Dzielnica III: Welthorn — Słoneczna 31, Fruchtman — Panieńska 3, Landsberg — Kościelna 2, Brenner — Zółkiewska 82, Schreiber — Pod Dębem 9, Bruh — Zółkiewska 139.

Dzielnica IV: Fein — Piekarska 18, Sokal — Łyczaków 24, Parzygnat — Kurkowa 4, Acht — Piekarska 15.

Dzielnica V: Nafolej — Sobieskiego 27, Jaworska — Staszica 8, Fisch — Serbska 1, Perlstein — Skarbowska 8, Lederer — Formañska 12.

Dzielnica VI: Heben-treit — Kazmierzowska 43, Klimko — Potockiego 42, Królik Mund — Gródecka 75, Drapała — pl. Unji Brzeskiej 8, Weinreb — Łazarza 5.

Cena za 1 litr benzyny wynosi 61 Mp.

Obwieszczenie.

Niniejszem podaje się do publicznej wiadomości, że dnia 6-go sierpnia 1921 o godzinie 9-tej przed południem w Urzędzie gminnym w Kojażpolu publiczna licytacja na terena naftowe.

Z Urzędu gminnego — Feliks Krenta mp.

= Gdańsk =

Magazynowanie drewna jak i wszystkich innych towarów na wietrze i w szopach na własnym wielkim składzie z połączeniem kolejowym i bezpośrednio połączeniem nad przystanią cesarza“ przyjmując

Maks Weichmann Spedycja
Budynek 112
Telefon 3767

Obwieszczenie

Zarząd powiatowej Kasy chorych w Nadwórnej podaje do wiadomości P. T. grac dwoch skotek ab zpieczonych, ze Sjęg Wybraw do Rady Kasy wyłożone są do przeglądu:

Od 1 sierpnia b. r.:

1. w biurze pow. Kasy chorych w Nadwórnej,
2. w sekretariacie organizacji zawodowej w Bitkowie,
3. w biurach tartaku Zygmunta Kleina w Delatynie,
4. w Urzędzie gminnym w Sołotwinie.

Reklamacje mogą być wnieszone do Zarządu pow. Kasy chorych w Nadwórnej w terminie od 1—10 sierpnia b. r.

Nadwórna, 30 lipca 1921.

Zarząd pow. Kasy chorych.

Licytacja.

Około 270 złg. wagnianych skór jęczmionych będzie sprzedanych w drodze przetargu publicznego we czwartek dnia 4 sierpnia 1921, o godzinie 10 tej przed południem przy ul. Zółkiewskiej l. 6.

Magistrat miasta Zwowa.

Mińskie urządzenia kon. pełne dostarcza bezwzględnie „PILOT“ Lwów, Bato-rego 4. **Kupujcie Miljonówkę!**